

Тінь небесних речей

вступ

«Аадам (єврейське слово, що означає людину) був створений за образом або природою Бога і жив праведно протягом невизначеного періоду часу. У той час фізичної та духовної смерті людини не існувало. Після створення Адама Бог помістив його в Едем, давши йому щонайменше 3 інструкції.

1. Плодіться і розмножуйтесь [розмножуйтесь].
2. Доглядати та підтримувати сад [робота].
3. Не їж плодів з дерева пізнання добра і зла [слухайся].

Немає вказівок на те, що Адам і Єва відмовилися від розмноження чи догляду за садом. Однак, спокусившись сатаною, вони вирішили поступитися своєму бажанню бути такими ж мудрими, як Бог, і не послухалися, з'ївши заборонене дерево. Вони більше не були в праведних стосунках з Богом. Отже, фізична і духовна смерть увійшла в їх життя і створений світ. Бог не залишив їх, але започаткував Свій план викуплення та примирення людства. Їхні земні жертви, церемонії та ритуали були прообразами та тінями, що передвіщали досконалу й тривалу жертву чи жертву за гріх, яка буде виявлена в Ісусі з Назарета, Богові в людській формі.

«Отже, нехай ніхто вас не судить за їжу та напої, або за свято, молодик чи суботні дні. Це тінь майбутнього, але реальність належить Месії» (Колосян 2). :16).

Пророцтво

Пророцтво — це процес, у якому одне або кілька повідомлень, переданих пророку, потім передаються іншим. Такі повідомлення зазвичай включають божественне натхнення, тлумачення або одкровення обумовлених подій, що прийдуть (пор. божественне знання). Процес пророцтва особливо включає взаємне спілкування пророка з (божественним) джерелом повідомлень. Наприкінці уроку подано перелік пророцтв часів патріархів і Мойсея, які стосуються Христа та їх виконання.

Типи

а. Тип — це божественна ілюстрація певної істини. Це може бути: (1) людина; (2) подія; (3) річ; (4) установа; або (5) церемонія. Типи найчастіше трапляються в П'ятикнижжі [Буття, Вихід, Левіт, Числа та Повторення Закону], але в інших місцях зустрічаються рідше. Прообраз, або сповнення прообразу, зазвичай знаходимо в Новому Завіті».

б. «Прообраз» — це прообразна дія або подія, в якій одна подія, особа чи обставина мають на меті представляти іншу, подібну до неї в певних аспектах, але майбутню та віддалену. «Прообраз» — це прообразна річ. Старозавітний прообраз також називається тінню, а

новозавітна реальність, яку вона символізує, називається тілом, чітким образом, субстанцією або реальністю.

«Щоб правильно інтерпретувати пророцтво мови типу, воно має бути одухотвореним. Прообраз був пророцтвом антитипу.

«Через схожість двох речей у певних рисах одну можна позначити назвою іншої. У деяких випадках мова, яка описує тінь, використовується, коли мається на увазі речовина». ... «Ми повинні визнати, що тип і антитип не ідентичні. Є лише деякі моменти подібності. Крім того, тінь поступається субстанції. Тип був тимчасовим. Не може бути можливості повернутися до тіні після надходження речовини».

«Типологія» [вивчення та тлумачення типів і символів]

1. Вид - (гр. *typos*). Римлянам 5:14, де Павло проголошує, що Адам «є образ, прообраз, символ, зображення, зразок (*typos*) Того, Хто мав прийти»; тобто Христос.

2. Тінь (гр. *Skia*). Колосянам 2:17, деякі елементи Мойсеевої системи сказано як «тінь майбутнього»; «Який, левітський священик, прикладом і тінню служить небесному (Євреям 8:5); закон має тінь майбутніх благ, а не сам образ речей (Євреям 10:1).

3. Копія, приклад, зразок (гр. *hypodeigma*) і вживається в поєднанні з «тінню» в Євреям 8:5 (пор. Євреям 9:23).

4. Притча, символ, ілюстрація, фігура, тип (гр. *parabole*). Євреям 9:9, де певні елементи Скинії є «образом теперішнього часу». «Він вважав, що Бог здатний навіть воскресити його з мертвих, з яких, образно кажучи, Він дійсно прийняв його назад (Євреям 11:19).

5. Прообраз, справжня подoba, символізує, відповідає, зразок, копія, фігура (гр. *antitypon*, перекладене як «образи» або «зразок» у Посланні до Євреїв 9:24, і «подібний образ» або «справжня подoba» в 1 Петра 3: 21.

«Протипи засновані на реальній історії; люди, місця, події, офіси, дії, установи тощо були навмисно обрані Богом, щоб підготуватися до приходу християнської системи. Прообраз був розроблений Богом, щоб передбачити його виконання в Новий Заповіт».

Патріархальна епоха

Наступну статтю про Типи та тіні в епоху Патріархату цитовано з веб-сайту feedingonchrist.com/old-testament-personal-types-and-shadows-of-christ. Це особисті погляди та тлумачення Ніколаса Т. Баціга з Пресвітеріанської церкви Нового Завіту в Річмонд-Гілл, штат Джорджія. Як і всі думки та тлумачення, вони не є натхненними і можуть бути або не бути дійсними. Читачам залишається сформулювати власну думку і прийняти або відхилити їх. Thebiblewayonline.com не висловлює думки щодо його інтерпретацій і думок.

Чітко сказано, що Адам був прообразом Христа, оскільки він був представником людства (Рим. 5:12). У посланні до Римлян 5:12-21 Павло розкриває один із найвидатніших проявів того, як він був прообразом Христа. Федеральне головування Адама — разом із провиною, розбещенням і смертю, які його непослух приніс всьому людству — протиставляється федеральному головуванню Христа та подальшому виправданню віруючих через Його послух і замісну смерть. Адам також розглядається як прообраз Христа в 1 Коринтян 15, де його земне тіло протиставляється воскреслому тілу прославленого Христа та Його народу. В обох цих місцях є подібність і контраст у типі.

Абель показаний як прообраз Христа в тому, що він був першим, хто постраждав за праведність (Мт. 23:34-35). Ворожість, яку Каїн скерував до свого брата, зрештою була спрямована на Бога. Чарльз Сперджен сказав: «Якби Каїн міг дістати Богу горло, він би це зробив». Це саме те, що зробили люди під час розп'яття Христа. Авель помер тому, що правильно поклонявся Богові. Ісус помер тому, що завжди виконував волю Свого Небесного Батька. Авель був першомучеником. Ісус є антитиповим мучеником. Автор Послання до євреїв каже нам, що «кров Ісуса говорить краще, ніж кров Авеля» (Євр. 11:4; 12:24). Як і Адам, Авель був прообразом Христа за допомогою порівняння та контрасту. Його порівнюють із Христом у тому, що він прийняв мученицьку смерть за праведність; він протиставляється Христу в тому, що його кров волала про помсту, тоді як кров Христа волала про милість.

Сет був прообразом Христа в тому, що він був «насінням» жінки, яка, як свідчить його ім'я, була «призначена/поставлена/поставлена» на місце Авеля. Наш Господь Ісус Христос є «Насінням жінки» в сенсі остаточного виконання обітниці Буття 3:15. Сет був лише типовим кроком у виконанні обіцянки Завіту послати «Викупителя Насіння». Тут нам необхідно звернути увагу на керівний принцип тлумачення при вивченні Старого Завіту. Оскільки одкровення Бога органічно пов'язане з першою обітницею Викупителя (Бут. 3:15), і оскільки ця перша обітниця мала бути виконана «жінкою», яка народить дитину чоловічої статі, кожне наступне покоління від Адама і Єви й далі мали з нетерпінням чекати виконання обіцянки викуплення. Ми бачимо, що Єва називає Каїна. У книзі Буття 4:1 нам сказано: «І пізнав Адам Єву, жінку свою, і вона завагітніла, і народила Каїна, і сказала: «Набула я чоловіка від Господа». У вірі Єва сподівалася, що Бог виконав Його пообіцяти дати їй Викупителя, хоча ніщо не могло бути дальшим від істини. Очікування Викупителя пов'язане також із встановленням лінії завіту, з якої мав прийти Христос. Сет стоїть на чолі цієї завітної лінії.

Енох був прообразом Христа в тому, що «він ходив з Богом і не був». Енох був прикладом виняткової чесності. У своєму тілесному занесенні на небо він прообразом тілесного вознесіння Христа, який «з Богом ходив і не був». Тілесне вознесіння Еноха прообразує воскресіння та вознесіння Ісуса, а також тілесне воскресіння всіх тих, хто вірою об'єднаний з Христом.

Ной був прообразом Христа в тому, що він служив як свого роду «другий Адам»; він не був «Другою Людиною» або «Останнім Адамом», але був прообразом Того, що прийде.

Подібно до того, як Бог дав Адаму наказ про створення плоду та розмноження, Він дав Ноеві наказ про відтворення. Господь дав Адаму вказівки щодо того, що він може їсти. Так само Ной отримав настанови щодо їжі. Зазвичай Ной був федеральним представником нового людства. Ісус є федеральним головою нового людства. Ім'я Ной означало «відпочинок». Батько дав йому ім'я «Спочинок», кажучи: «Цей відпочине нас із землі, яку прокляв Господь Бог». Ной лише приніс відпочинок у типовому розумінні, коли він вийшов із ковчега зі своєю родиною, щоб оселитися у типовому новому творінні. Але Христос, більший Ной, насправді дає спокій душам чоловіків і жінок (Мт. 11:25-30). Тільки Христос забезпечив нове творіння через Свою смерть і воскресіння. Господь зберіг людство після потопу, щоб виконати Свою обітницю (Бут. 3:15) послати «насіння» жінки, щоб розтрити голову Змія. Він також зберіг Ноя на ковчезі, тому що Викупитель був у його стегнах, так би мовити (Луки 3:23, 35-37). Оскільки Месія ще не прийшов, Бог був би невірний своїй обіцянці, якби Він повністю знищив світ. Він залишив останок, щоб люди могли розмножуватися, і щоб Христос міг прийти і викупити величезну кількість людей. Хоча потоп був судом над злочестивістю занепалого світу, він ніколи не зміг вибити це злочестивість із сердець людей, лише спасительна робота Христа могла зробити це. Бог пообіцяв ніколи не знищувати світ так, як Він це зробив, з тієї самої причини, з якої Він знищив його в першу чергу (Бут. 6:5-7; 8:20-22). Коротше кажучи, людська природа Христа була в ковчезі в стегнах Ноя, і все, що було в ковчезі з Ноем, було використано в розгортаючому плані спокути.

Робота був прообразом Христа в тому, що він був праведним страждальцем. Йов зазнав приниження та піднесення, що знаходить свій прообраз у стражданнях і славі Викупителя. Йов був випробуваний Богом, коли його спокушав диявол. Ісус був випробуваний Богом, коли його спокушав диявол. Подібно до того, як Бог мав на увазі добро для Йова через його страждання (Йов 42:12), так Він мав на увазі добро для Христа через його страждання. Ісус є праведним страждальцем, який виявляє Божу праведність

Мелхиседек був прообразом Христа в тому, що він був Царем/Священиком, який благословив Авраама. У Старому Завіті ніхто не служить на обох посадах. Ісус є Пророком, Священиком і Царем його Церкви. Мелхиседек представляв його в двох із трьох чинів (Зах. 6:12-13). Він був «Царем праведності» і «Царем священиків». Ісус є Царем, в Якому на хресті «цілюються справедливість і мир» (Пс. 85:10). Як і Мелхиседек перед Ним, Ісус «не мав ні початку днів, ні кінця життя». Він є вічним Священиком, на якого вказував Мелхиседек. Він ніколи не був і ніколи не буде замінений на посаді Первосвященника Церкви.

Авраам був прообразом Христа в тому, що він був прототипом чужинця та іноземця. Як і Викупитель, Він функціонально «не мав де прихилити голову». Як федеральний голова Ковенанту, він також був батьком багатьох народів. Ісус є «Батьком вічності» (Ісаїя 8:18, 9:6; Псалом 45:16; Євреям 2:13) віруючих, які федерально представляли його народ з усіх мов, племен, націй і мов. Кажуть, що обітниця в Святому Письмі були дані «Аврааму та його нащадку... яким є Христос». Усі обіцянки, дані Аврааму, були дані йому як типовому представнику Завіту Благодаті. Зрештою, вони були створені для Ісуса Христа і здійснилися в Ньому.

Ісаак був прообразом Христа в тому, що він був обіцяним «сином Авраама». Обітниці Бога були дані безпосередньо Аврааму щодо Його сина (потомства). Скрізь у Новому Заповіті нас навчають, що Ісус є істинним обіцяним сином Авраама. Однак у початковій обітниці Ісак мав на увазі обіцяного сина. Народження та життя Ісаака також є символом Викупителя. Подібно до того, як народження Ісаака було результатом надприродної сили Бога, це також було правдою щодо Ісуса. Ісак є прообразом Викупителя, оскільки він є єдиною іншою людською жертвою, яку Бог наказав принести, і, хоча Бог зупинив Авраама від жертви Ісаака, кажуть, що він помер і воскрес «фігурально» (Євреям 11:19). . Ісус, справжній і більший син Авраама, був принесений в жертву, воскрес і повернувся до Свого Батька.

Яків був прообразом Христа в тому, що Він був обраним, якого Бог назвав «Ізраїль». Перш ніж Ізраїль став нацією, Він був особою. Це важливо, оскільки в Євангеліях показано, що Ісус є справжнім Ізраїлем. Той факт, що ім'я «Ізраїль» спочатку дається людині, показує, що антитипічний Ізраїль буде людиною. Яків породив народну церкву; Ісус народжує Свою церкву. Ісус є Божим «обраним» (Іс. 42:1). Він є «останньою людиною Ізраїлю» і представником правдивого Ізраїлю.

Йосип був прообразом Христа в тому, що він несправедливо постраждав, а потім був піднесений, щоб врятувати своїх братів. Зазнавши низки смертей і воскресіння, Йосип символізував «страждання Христа й славу, що прийде за ними» (1 Петра 1:10-11). Йому заздрили і ненавиділи його брати, він страждав від їх рук і був піднесений до місця влади над наймогутнішою нацією світу. Ісусові, більшому Йосипу, Його співвітчизники та брати заздрили й ненавиділи Його, вони його вбили, а потім піднесли до найвищого місця влади й честі, щоб врятувати світ, годуючи їх багатими небесними житницями.
feedingonchrist.com/old-testament-personal-types-and-shadows-of-christ

Мозаїчний вік

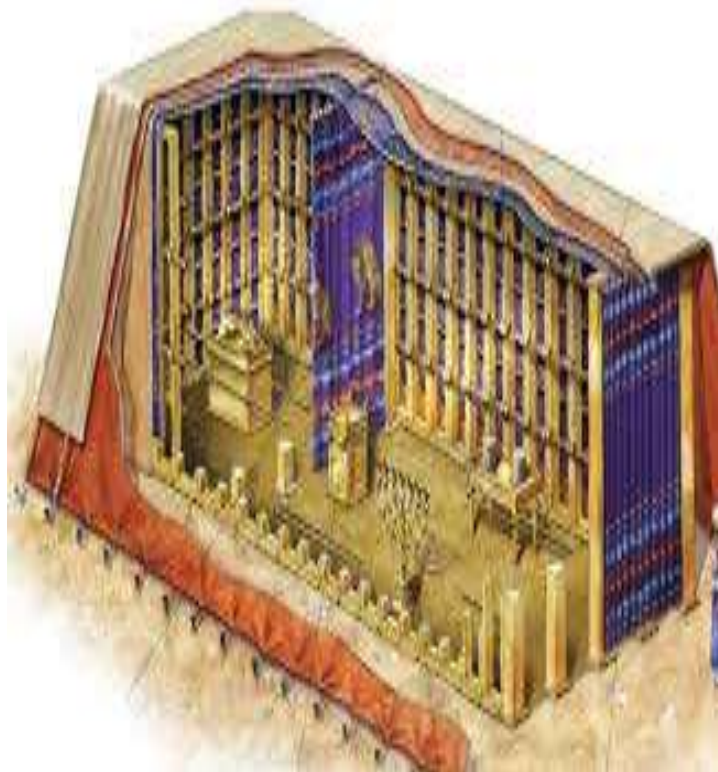
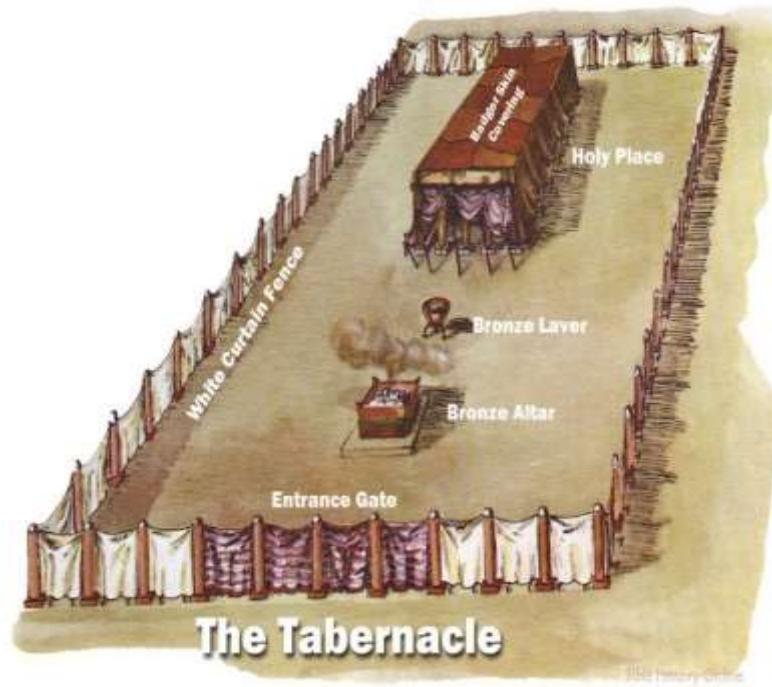
Через роки після смерті Йосипа Бог воскресив Мойсея, щоб визволити Його народ від єгипетської неволі. Після переходу через Червоне море вони звільнилися від рабства. Тоді Бог через Мойсея уклав угоду з цими колишніми рабами. Цю угоду часто називають «Законом Мойсея». Бог також дав Мойсею конкретні плани побудови скинії та її вмісту. Після його завершення Бог входить у Святеє Святих. Через брак віри ці люди, відомі нам як діти Ізраїлю, блукали 40 років, перш ніж їм дозволили увійти в землю, обіцяну Богом Аврааму, Ісаку та Якову.

Через натхнення Мойсей та інші письменники записали свою історію, яку ми називаємо Старим Заветом. Він охоплює період від створення до «саме в потрібний час», щоб Бог відкрив і надав прощення гріхів (спасіння) через спокутну жертву Ісуса з Назарету.

Сподіваємось, наступні малюнки допоможуть вам зрозуміти особисту інтерпретацію типів і тіней Джозефа Пітмана. Видавництво BibleWay не висловлює думки щодо точності його думки.

1. Перший показує ізраїльтян, які розташувалися племенами навколо Скинії.
2. Другий показує цілопалення на вівтарі та присутність Бога, який сходить у Святее Святих, де знаходився Ковчег Угоди та Престол Милосердя.
3. Третій — розріз, що показує розташування та вміст Святого і Пресвятого, Святая Святих.
4. Четвертий — мистецька концепція вмісту скинії

ТІНЬ НЕБЕСНИХ РЕЧЕЙ, АБО ПЕРША ТА ДРУГА СКИНІЯ.

ДЖОЗЕФ ПІТМЕН.

«Отримати від автора, Ерлі-авеню, Армадейл, або у Austral Publishing Co., 528 Elizabeth-street, Melbourne. Прибуток від цієї роботи буде спрямовано на будинок порятунку Армадейл. 1893. Пітман, Джозеф.

Тінь небесних речей, або перша і друга скинія. Melbourne: Austral Publishing Company, 1893. Електронний текст надано Colvil Smith. Візуалізація HTML Ерні Стефаніком. 15 серпня 1999 року"

Розділи

Передмова та вступ

Розділ I: Тінь і субстанція

Розділ II: Мойсей-Христос

Розділ III: Натхненні робітники

Розділ IV: Матеріали

Розділ V: Суд

Розділ VI: Структура

Розділ VII: Покриття

Розділ VIII: Мідний вівтар

Розділ IX: Умивальник

Розділ X: Священство

Розділ XI: Святе місце

Розділ XII: Стіл напояних хлібів

Розділ XIII: Вівтар кадила

Розділ XIV: Святая Святих

Розділ XV: Первосвященик

Розділ XVI: Висновок

ПЕРЕДМОВА

Суть цієї невеликої праці була написана вісім років тому. Приїхавши до колонії Вікторія, я мав намір опублікувати його; але знайти Bro. Маленька дорогоцінна перлина Масто́на — трактат на ту саму тему — уже в полі, я відклав рукопис. Але, розмірковуючи над тим, як допомогти нашому Дому порятунку, мені спало на думку, що, маючи на увазі цю мету, я міг би отримати вибачення за те, що виклав на світло свою скромну роботу. На інтерв'ю Bro. Масто́на зі своєю звичайною великодушністю незабаром заспокоїв мене щодо будь-якого страху суперництва; і закликав мене піти до друку, оскільки поле ще не було повністю досліджено. І тепер я маю тільки сказати, що якщо ця спроба хоч якоюсь мірою принесе користь моєму щирому читачеві, я буду більш ніж віддячений, якщо завдяки його рекомендації іншим збільшиться продаж, і таким чином Дім порятунку принесе користь. --
JP

ВСТУП. Відсунути завісу майбутнього — це божественно. З численних доказів небесного авторства Біблії, можливо, одним із найпереконливіших є її дивовижне розкриття майбутнього. Було використано два методи. По-перше, через «вірне пророче слово», яке Бог дав «устами Своїх святих пророків від віку»; по-друге, за типами і тінями. Можна поставити під сумнів, чи зазвичай «майбутні події відкидають тінь раніше», але це, безсумнівно, вірно щодо Біблії. Не буде надмірним сказати, що вся система християнства була передбачена в Святому Письмі Старого Завіту за допомогою символів і пророцтв. Новий Завіт містить близько 500 посилань на Старий. Майже всі ці цитати зроблені, щоб свідчити про істинність релігії Ісуса Христа. Тому існує тісний зв'язок між двома великими розділами Біблії — Старим і Новим Заповітами; і їх потрібно вивчати разом, щоб зрозуміти «всі поради Бога». План цього невеликого трактату обмежує нас одним аспектом цього чудового дослідження. Молімося за світло та провід, щоб слава Божа була нашою, і щоб ми могли бачити світло в Його світі.

Подорожі ізраїльтян, від їхнього полону в Єгипті до входу в Ханаан, є однією безперервною серією образів і символів нашого прогресу від рабства гріха до нашого тріумфального входу в славу. Мойсей також, як лідер Ізраїлю, завжди виділяється як прообраз Ісуса Христа. Це переконливо підтверджено наступними уривками з Нового Завіту: «Я не хочу, браття, щоб ви не знали, що всі наші батьки були під хмарою, і всі перейшли через море, і всі вони були хрищені до (марг. в) Мойсея в і всі вони пили духовний напій, і цей камінь був . наші приклади (марк. у цьому вони стали образами для нас)» (1 Кор. 10:1-6); «Мойсей справді сказав: Господь Бог поставить вам Пророка з-поміж ваших братів, як я; щоб ви слухалися Його в усьому, що Він вам говоритиме. І буде кожна душа, яка не слухатиметься того пророка буде закляттям знищено з народу» (Дії 3:22, 23); «На кого Він був неугідний сорок років? Хіба не на тих, що згрішили, чиї трупи впали в пустелі? І кому Він клянеться, що вони не увійдуть до Його відпочинку, крім тих, які були непокірними? І ми бачимо, що вони не могли увійти через невір'я, тому біймося, щоб, якщо залишилася обітниця увійти в Його спокій, хтось із вас не зміг цього досягти» (Євр. 3:17; 4:1). Але навіть якби ми не могли посилатися на такі уривки з Писань, як ці, подібність настільки разюча, що її неможливо помилитися. Коротко простежимо це. Ізраїльтяни були піддані жорстокому рабству в Єгипті, яке їх повністю принизило. Це стан людини, зв'язаної, оскверненої та приниженої гріхом. Мойсей був посланий Богом, щоб вивести дітей Ізраїля з їхнього рабства на свободу. Ісус був посланий, щоб визволити нас від гріха і руїни. Сам характер і історія життя Мойсея вражаюче схожі на Ісуса. Знаючи, що він мав бути визволителем Ізраїлю (Дії 7:25), він «відмовився називатися сином дочки фараонової, воліючи краще лихе поводження з народом Божим, ніж певний час насолоджуватися гріхом». , вважаючи ганьбу () Христа більшим багатством, ніж скарби Єгипту, бо він дивився на відплату нагородою» (Євр. 11:24-26). Таким чином Ісус, «хоч і був багатий, але заради нас збіднів, щоб ми збагатилися Його бідністю» (2 Кор. 8:9). «Який замість радості, що була перед Ним, хрест витерпів, нехтуючи ганьбою» (Євр. 12, 2). Подібність реальна, хоча насправді це лише тінь субстанції. Аналогія ще триває. Мойсей довів свою божественну місію багатьма чудовими чудесами. Так про Ісуса Петро сказав: «О, ізраїльтяни! послухайте ці слова: Ісуса Назарянина, Чоловіка, якого Бог схвалив для вас могутніми ділами, і чудами, і знаменнями, які Бог учинив серед вас, як самі знаєте» (Дії 2:22). І Ісус правдиво сказав: «Діла, які Я чиню в ім'я Свого Отця, свідчать

про Мене» (Івана 10:25) – ягня, заколене та з'їдене з опрісноками та гіркими травами, підперезані стегнами. Їхнє взуття на їхніх ногах і їх посох у їхніх дверях, забризкані кров'ю ягняти; за нас», і вірою ми прийняли Його з гіркотою покаяння, але з радістю надії, коли ми піднялися з наших кайданів і ганьби, вирішивши жити новим і освяченим життям. Вірою ми захистилися під кров Його хреста, і гнів, якого ми так боялися і якого ми заслужили, був милостиво відвернутий! Мойсей веде народ під Богом. Читаємо: «І сталося, коли фараон відпустив народ, то Бог не повів їх дорогою до землі филистимської, хоч вона була близько, бо сказав Бог: Щоб не покався народ, коли побачить війну, і вони повернулися до Єгипту, але Бог повів людей дорогою пустині Червоного моря» (Вих. 13:17, 18). Тепер, хоча неможливо визначити на карті курс, яким йшли діти Ізраїля, безсумнівно, що Господь вів їх дивним шляхом, який вони ніколи б не обрали для себе, керуючись своєю світською мудрістю. Наскільки можна встановити з припустимою впевненістю, здається, що шлях, який «був поруч», був коротким і легким шляхом у пустелю, який унікав би Червоного моря. Але замість того, щоб піти таким шляхом, «Бог повів людей» через сувору гірську країну до берегів Червоного моря. Будь-який людський генерал визнав би це верхом безглуздя. І ми знаємо, що подумали люди, коли побачили перед собою море, непрохідні гори по обидва боки від них, а за ними невблаганний фараон і його військо. Але Бог бачив кінець від початку. Вони цього не зробили, і це мало різницю. «І сказав Господь до Мойсея: Чого ти кричиш до Мене? Скажи синам Ізраїля, щоб вони йшли вперед. А ти підійми свою палицю, і простягни свою руку над морем, і розділи його» (Вих. 14). :15, 16). І зробив так Мойсей. і народ на чолі з Мойсеєм перейшов по суші; і єгиптян, які слідували за ними, поглинув потік, що повертався, тоді як люди роздирали небеса своїми вигуками перемоги та хвали. Це ілюструє велику і важливу істину. Божі шляхи – це не наші шляхи. Цей випадок незбагненного провидіння Бога насправді є ілюстрацією Його шляхів у цілому. Численні екземпляри такого ж роду, в якому Божі заповіді та шляхи здаються бідному обмеженому розуму абсурдними, розкидані по сторінках слова Божого. Треба лише згадати про сурми навколо Єрихону; Армія Гедеона скоротилася до 300 чоловік, щоб протистояти війську мідіянітян; обмивання прокаженого Наамана в Йордані; сліпий, чиї очі були намащені глиною, сказав омиту їх у купелі Сілоам. Людський розум спантеличується перед такими наказами. І якби не продовження в усіх подібних випадках, замість того, щоб стояти з благоговінням і обожнюванням перед такою нескінченною мудрістю та силою, ми б образилися їхньою очевидною абсурдністю. Але про що нагадує нам той факт, що Бог веде людей дивним шляхом через Червоне море, або який вчинок у поступі від гріха й засудження до свободи євангелії він має символізувати? Відповідь - хрещення. «Батьки наші, — говорить Павло, — усі були під хмарою, і всі перейшли через море, і всі христилися в Мойсея в хмарі та в морі». і він додає: «Ось ці речі були нашими прикладами» (фігури нас, марг.). Тут видно, що хрещення ізраїльтян у Мойсея як свого визволителя, у хмарі та в морі, було прообразом хрещення у Христа. Мені ця аналогія здається настільки повною, що я не бачу, як хтось може в ній сумніватися. Ми бачили, що Пасха була прообразом викуплення через дорогоцінну кров Христа, а ставлення людей символізувало нашу віру в Христа та наше щире покаяння перед Богом, і що люди дозволили, щоб їх дивно провели через Червоний море. Тепер, якщо ми візьмемося до нашого Нового Заповіту і дослідимо шлях спасіння, який проклали Христос і Його натхненні апостоли, ми побачимо, що перехід через Червоне море має бути типовим для хрещення і нічого іншого. Наш благословенний

Господь, даючи апостолам їхнє велике доручення, каже: «Ідіть, отже, і зробить учнями всі народи, хрестячи їх (учнів) в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа». (Мат. 28:19.) Так само, як ізраїльський народ присвятив себе Мойсееві як його учнів або послідовників і офіційно охрестився в нього, слідуючи за ним через Червоне море, і став свідком повного повалення та знищення своїх старих наглядачів ; тому віруючий в Ісуса, який кається, вручає себе Христу, як Його вірному учневі, і йде за Ним через хрещення, а потім продовжує свою дорогу, радіючи, як євнух (Дії 8), тому що його гріхи та пута розірвані та поховані, щоб не пам'ятай більше проти нього назавжди. Це дивний шлях Бога. Багато хто вважає це безглуздом, абсурдним, непотрібним. О, будьмо уважні, щоб ми не повторювали дурість ізраїльтян у їхніх наріканнях або Наамана у його недалекоглядних міркуваннях. Блаженна людина, яка вірить, що Божий шлях безпечний і правильний, тільки тому, що це Його шлях; просто дотримуючись обов'язку, там, де розум не в змозі направити, він виявляє лише свою віру в безпомилкову мудрість Бога, а не у свій власний нерозумний і недалекоглядний розум.

Проведемо цю аналогію трохи далі. Розповідь про блукання Ізраїлю та Божі стосунки з ними багато разів згадується в Новому Завіті як ілюстрації чи образи християнського життя.

1. У них не було постійного місця проживання. Вони постійно були в русі, постійно мандрували, іноді наближались дуже близько до землі обітваної і знову віддалялися від неї, але завжди мали перед собою сподіваний відпочинок у землі, що «тече молоком і медом». Це знову і знову використовується в Новому Завіті для ілюстрації християнського життя. «Бо ми не маємо тут постійного міста, але шукаємо міста, що має прийти» (Євр. 13:14). Ми є «приходьками та мандрівниками» і прагнемо «починку, що залишається»; коли ми будемо «навіки з Господом».

2. Пустеля була безплідна. Їхні щоденні запаси приходили з небес. Розбита скеля дає потоки вод, які слідують за ними в усіх їхніх блуканнях. Мойсей каже: «Господь провів тебе пустелею великою та страшною, де були вогняні змії та скорпіони, і спрагла земля, де не було води; Він вивів тобі воду з каменю кременевого, Він повів тебе в пустелю з манною. , про що твій батько не знав, щоб він упокорив тебе і щоб випробувати тебе, щоб зробити тобі наприкінці» (Втор. 8:15-16). «І ти будеш пам'ятати всю дорогу, якою Господь, Бог твій, вів тебе ці сорок років у пустелі, щоб Він міг упокорити тебе, щоб випробувати тебе, щоб знати, що в твоєму серці, чи будеш ти виконувати Його заповіді, чи ні. І Він упокорив тебе, і терпів тебе голодом, і годував тебе манною, якої ти не знав, ані батьки твої не знали; з уст Господніх жива одежа твоя на тобі, і нога твоя не опухла за ці сорок років» (Втор. 8:2-4). Для кожного правдивого християнина є радістю мати можливість застосувати до себе дорогоцінні речі Нового Завіту, які тут символізовані. «Цією скелею був Христос», — каже Павло (1 Кор. 10:4). І Ісус каже: «Я хліб живий, що з неба зійшов, щоб людина споживала його і не померла» (Івана 6:51). Цей світ для християнина є безплідною пустелею, що стосується його духовного життя, але він на свою радість знає, що «не хлібом одним живе людина».

3. Самі нарікання, непокора та покарання ізраїльтян у пустелі часто використовуються авторами Нового Завіту як застереження та символи для нашої вигоди. «Змій у пустелі» є прообразом Христа, «піднятого» на хресті. Люди нарікали, і Бог послав вогняних зміїв, які їх знищили, і коли вони кликали до Бога про милість, він наказав Мойсеєві зробити мідного змія, якомога більше схожого на вогняних зміїв, і підняти його на стовп, щоб кожен, хто вважалося, що це може бути зцілено. Ісус використовує це як прообраз себе. Тип справді дуже вражаючий, але як дивно Ісус порівнював себе зі змієм! Але ні, це була не змія, а подобу змії. Наскільки правдивим є символ, що Ісус був створений «у подобі грішної плоті», щоб «як жертву за гріх Він міг засудити гріх у плоті». Апостол Павло каже: «Це було для нас прикладом, щоб ми не бажали зла, як і вони. І не будьте ідолопоклонниками, як деякі з них... і не спокушаймо Христа, як деякі з них. Усе це сталося з ними для прикладу, і вони написані для повчання, на кого настав кінець світу (вік), тому нехай той, хто думає, що стоїть, бережеться, щоб не впасти (1 Кор. 10). Знову в Євр. 3:12-19: «Про кого Він сумував сорок років? Хіба не про тих, що згрішили, чиї трупи впали в пустині? І кому Він клянеться, що вони не ввійдуть до Його відпочинку, як не тим, хто був непокірним і ми бачимо, що вони не змогли увійти через свою невіру». Також 4:1, 2: «Біймося, отже, щоб хтось із вас, залишивши обітницю увійти в Його спокій, не здавався (не виявилось), що її не виконав».

Зі сказаного вище не викликає сумніву, що історія дітей Ізраїлю мала бути типовою для «небесних речей», тобто духовних реалій Нового Завіту. Перш ніж закрити цю главу, ми можемо коротко розглянути один чи два уроки, які ми засвоїли з користю. 1-й Ми бачимо, що християнин піддається закону, як і євреї. Різниця полягає в тому, що в той час як закон Мойсея «вбивав», закон Духа дає життя. Це ще одна причина, чому останньому слід радісно і скрупульозно підкорятися. Христос є нашим Господом і Провідником, як Мойсей був для Ізраїлю, і ми маємо йти за нашим Божественним Провідником, як Ізраїль був зобов'язаний йти за своїм. Для тих, хто таким чином слухається, Його служіння є досконалою свободою. 2-й. Наша відповідальність вимірюється нашими перевагами. Де багато дають, багато й вимагають. Отже, якщо за Мойсея народ був покараний за непослух, то «скільки більшої кари ми будемо гідні, якщо відвернемося від Того, Хто говорить з неба». 3-й. Спонуки йти за Мойсеєм були великі, але наскільки сильніші спонуки йти за Ісусом. Мойсей справді був благородним прикладом самопожертви для свого народу — мудрим лідером, вірним другом; але наскільки глибша любов Христа; які друзі можуть зрівнятися з Ним! Мойсей не зміг врятувати людей від їхніх гріхів — не міг скерувати їх до вічного життя. Але Ісус є «дорога, правда і життя», і всі люди можуть прийти до Отця через Нього.

ТІНЬ І СУТНІСТЬ

У попередньому вступі ми побачили, що історія ізраїльтян від Єгипту до Ханаану була розроблена як типова для християнського життя від часу нашого визволення від рабства гріха та сатани до нашого входу до решти, яка залишається для народ Божий. Ми намалювали лише контур; але про їхні спокуси, випробування, війни, перемоги тощо можна було б сказати набагато більше, але у нас немає місця, і більше того, краще бути навідним, а не вичерпним, щоб побожний читач міг мати місце для подальших досліджень і порівнянь.

Тепер я покажу, що скинія в пустелі була задумана як прообраз християнської системи. Підтвердженням цієї істини ми майже повністю завдячуємо посланню до Євреїв. Євр. 10:1: «Бо закон має тінь майбутніх благ, а не сам образ речей» тощо. З контексту очевидно, що «закон» тут стосується тієї частини закону Мойсея який стосувався скинії та її з'єднань, або того, що називається «церемоніальним законом». Цей закон містив у собі «тінь майбутніх благ». Ці «добрі речі» є благословеннями євангелії Христа, як переконливо показує цей розділ. Тінь пояснюється як «не саме зображення (хороших) речей». Тінь ніколи не є точним зображенням своєї субстанції, але зазвичай достатньо, щоб вказати на неї. Іноді ідентифікація тіні та її субстанції є важкою – можливо, неможливою – доки субстанція не з'явиться. Але потім їх зв'язок один з одним легко встановити. Якщо ми бачимо тінь від дерева, відкинуту сонцем або місяцем, хоча дерева не видно, ми з абсолютною впевненістю стверджуємо, що це тінь дерева; але ми не завжди можемо бути настільки впевнені, поки об'єкт не порівнюємо з його тінню. Тепер це принцип інтерпретації, якого ми повинні дотримуватися. Суть Нового Завіту повинна пояснювати тінь у Старому Завіті. У фантазії була необмежена гра, і плутанина призвела до розгляду цієї теми через нехтування цим принципом. Дотримуючись цього принципу, ми сподіваємося, що зможемо послідовно й красиво пояснити образне вчення про скинію та її зв'язки. Ми не будемо вважати істинність нашої основної позиції, а доведемо її. Те, що скинія з її службами мала бути типовою, з таких уривків з Писань буде достатньо, щоб показати: «Тепер, коли ці речі (скинія та її меблі) були таким чином підготовлені, священники постійно входять до першої скинії, виконуючи служби; другий лише первосвященик, один раз на рік, не без крові, яку він жертвував за себе та за помилки людей, ЦЕ ЗНАЧАЄ, що шлях до святині ще не відкритий, а як ПЕРША скинія все ще стоїть, що є притчею для теперішнього часу, але Христос прийшов як первосвященик майбутнього, через БОЛЬШУ ТА ДОСКОНАЛІШУ скинію, створену не руками. Євр. 9:6-11). «Тож необхідно було очистити копії небесних речей цими (кров'ю биків тощо), а самі небесні речі кращими жертвами, ніж ці. Бо Христос не входив у святиню, зроблену з руки, ПОДІБНО ВЗРАЗКУ ДО ІСТИНИ, а в саме небо» тощо (Євр. 9:23-25). «Отож, браття, сміливість увійти до святині через кров Ісуса, дорогою, яку Він присвятив для нас, НОВОЮ І ЖИВОЮ ДОРОГОЮ, крізь завісу, тобто Його тіло; і маючи над домом Божим великого первосвященика, приступаймо з правдивим серцем у повноті віри, окроплюючи серця від лукавого сумління і обмивши тіло чистою водою» (Євр. 10:19, 20).). Ці вірші є достатніми для цієї мети; перша скинія була прообразом небесної скинії; руки», «яку поставив Господь, а не людина, що тінь мала бути замінена «справжньою» (або реальністю).» Святий Дух милостиво дав нам чітке тлумачення. план, і поки ми працюємо над ним як нашою основою, ми не можемо заблукати далеко.

З наведених вище віршів можна зробити один висновок, і я висловлю його тут. Він стане основою та фундаментом надбудови, яку ми збираємося побудувати. Тому не зайвим буде мати це на увазі. Це ось що: СКИНІЯ В ПУСТЕЛІ БУЛА ПРООБРАЗОМ ЦЕРКВИ ІСУСА ХРИСТА. Під Церквою Христовою я маю на увазі Христа та Його народ з усім, що їх об'єднує. Я вірю, що кожен крок, який ми зробимо в цьому порівнянні, буде розглядатися як рух в одному напрямку, а до однієї чудової мети – кульмінація, яка залишить розум побожного читача в солодкому та благословенному спокої, коли він покладе цю маленьку роботу.

Мозаїчний ритуал від початку до кінця мав божественне походження. Отже, як ритуальна система вона була ідеальною. Але це була «Тінь небесного». Таким чином, «небесне» повинно утворювати СИСТЕМУ. Те, що ми для зручності називаємо християнством, і є цією системою. Тепер християнство — це не лише особа Христа, хоча ми радіємо, знаючи, що Він є центром, ключовим каменем, основою. Християнська система включає Бога як велику першопричину; Ісус Христос, Син Бога Живого; Святий Дух; хрест, могила і воскресіння; віра, покаєння, хрещення та богопосвячене життя; церква та її обряди. Усі ці речі були символізовані в системі Мойсея. Ми не впевнені, що хтось із ізраїльтян або навіть Мойсей розумів це; хоча, безсумнівно, для серйозних і побожних серед них закон був у певному сенсі їхнім «учителем», щоб привести їх до Христа. Але незалежно від того, розуміли вони ці речі раніше чи ні, коли Він з'явився, антиобраз був настільки ясным, що ніхто з «духовних» не міг помилитися. Христос і істина, яку Він відкрив, стали, так би мовити, ключем, за допомогою якого можна було легко перекласти ієрогліфи закону. Таким чином, завіт у плоті виглядає як тінь завіту в дусі, обрізання у плоті стає обрізанням серця. Іноді порівняння перетворюються на контрасти. «Не тілесні діти», а Ізраїль, згідно з вірою, є насінням Авраамовим і спадкоємцями згідно з обітницею. Ми приходимо не до Синає з його жахливими жахами, а до Сіону, міста Бога Живого. Не Єрусалим у Палестині є нашим славним домом, а Єрусалим над «матір'ю всіх нас».

Чим більше це порівняння опрацьовується, тим ясніше здається, що те саме божественне авторство позначене як на Старому, так і на Новому Заповітах; і чим більше нас вражає дивовижна мудрість Бога у використанні таких простих речей, щоб відтінити приголомшливі речі Спокути. Біблія розглядається як єдине ціле. Подібно до шкіри, вона має своє святе і найсвятіше місце - Старий і Новий Завети; і варто лише розірвати завісу, щоб побачити, що обидва єдині. Обидва є роботою одного Святого Духа. Обидва є продуктом рук святих Божих людей, які писали під впливом Святого Духа. Немає плутанини, але поступовий розвиток божественної істини до досконалості. Природа і одкровення погоджуються. Одні й ті ж закони прогресу та розвитку керують обома. Цибулина тюльпана містить прекрасну квітку в своїх таємничих складках. Але для досвіду неможливо було вгадати, якою стане та цибулина, посадивши її в землю; але коли він досконалим розвинений, ми чітко бачимо, що чудовий і прекрасний план був розроблений, кінець якого — солодка квітка, що вінчає стебло. Так і з Об'явленням. Павло говорить про це так: «Мені, найменшому з усіх святих, дана ця благодать, щоб проповідувати поганам незбагненні багатства Христа, і щоб усі люди побачили, що є розпорядженням таємниці, яка від усіх віки були сховані в Бозі, Який створив усе, з наміром, щоб тепер начальствам і владам на небесах ЧЕРЕЗ ЦЕРКВУ була відома різноманітна мудрість Бога, згідно з вічним наміром (метою віків), яку він задумав у Христі Ісусі, Господі нашому» (Еф. 3:8-11). «О глибини багатства, і мудрості, і пізнання Бога! Які недосліджені суди Його та незвідані дороги Його! Бо хто пізнав розум Господа, або хто був Йому радником, або хто спочатку дано Йому, і це буде віддано Йому знову? Бо від Нього, і через Нього, і Йому слава навіки».

МОЙСЕЙ-ХРИСТОС

МИ вже бачили в загальному, що Мойсей був прообразом Христа. Давайте глибше дослідимо цю істину. Ні в якому разі Мойсей не виглядає як прообраз Христа так яскраво, як як законодавець Ізраїлю. Коли він зійшов зі святої гори, його обличчя сяяло небесною славою, і оскільки люди не могли виносити світла, він поклав покривало на своє обличчя. Це нагадує нам про Нього, Хто «від Бога зійшов» і «з небес зійшов», щоб відкрити людині волю Божу. Роблячи це, Він відклав славу, яку мав у Отця до початку світу, і заховав Свою божественну природу в людській плоті. Апостол представляє цю чудову подію як контраст. Неможливо використовувати мову більш виразну і піднесену. «Ви не прийшли до гори, до якої можна доторкнутися, і до якої горить вогнем, і до темряви, і до темряви, і до бурі, і до звуку сурми, і до голосу слів; той голос, що чули, блавав, щоб не було слова їм слід говорити більше, бо вони не могли витримати того, що було наказано, якщо б звір торкнувся гори, він був би побитий камінням; Гора Сіон, до міста Бога Живого, небесного Єрусалиму, і до незліченних військ ангелів, і до загального зібрання і церкви первородних, які записані на небі, і до Бога, Судді всіх, і до духів праведних, що стали досконалими, і до Ісуса, посередника нового заповіту, і до крові окроплення, яка говорить краще, ніж Авелева» (Євр. 12:18-24).

Вищенаведений контраст отримує завершальний штрих у фактах, які слідували за данням закону як Старого, так і Нового Завітів. Під час відсутності Мойсея на горі люди віддалилися ідолопоклонству. За цей гріх три тисячі повстанців полягли від мечів своїх братів. Але коли закон євангелії вперше було проголошено з гори Сіон, три тисячі душ було врятовано (Дії 2). Це урочиста ілюстрація істини. «Буква (закон Мойсея) вбиває, а дух (Євангелієм) оживляє» (2 Кор. 3:6).

Але Мойсей не тільки отримав закон десяти заповідей, коли був на святій горі. Він довірив йому також досконалу модель, або «зразок» скинії. Тут важливо підкреслити істину, що Мойсей був пов'язаний зі скинією так само, як Ісус Христос пов'язаний зі Своєю Церквою. На Євр. 3:1-6 читаємо: «Отож, брати святі, учасники небесного покликання, зважайте на Апостола і Первосвященника нашого віросповідання Ісуса, Який був вірний Тому, Хто Його поставив, як і Мойсей був вірний у всьому Своїм. (Божий) дім, бо Він визнаний гідним більшої слави, ніж Мойсей, настільки, що той, хто збудував дім, має більшу честь, ніж дім, бо кожен дім будується кимось, але той, хто збудував усе, є Бог. І справді, Мойсей був вірним у всьому Його (Божому) домі як слуга для свідчення тих речей, які пізніше мали бути сказані, але Христос як Син над Його (власним) домом, домом якого є МИ». У цьому уривку йдеться про АПОСТОЛСТВО Христа. Мойсей був прообразом Христа як апостола, або посланця з божественною місією. Аарон був прообразом Його (Христового) священства, яке розглядається пізніше в посланні. Місія Мойсея полягала в тому, щоб побудувати дім Божий. Деталі роботи були докладно викладені, і Мойсей не мав права відійти від отриманих ним специфікацій у найменшій деталі. «Дивись, каже Він, щоб ти зробив усе за зразком, який був показаний тобі на святій горі». Мойсей «був вірний». Він у всьому виконував волю Божу. Споруджуючи скинію, Бог мав на увазі велику мету, і найменше відхилення зіпсувало б цю мету. Ми не знаємо, чи Мойсей розумів цю мету, але ми знаємо,

що він був надзвичайно обережним, щоб переконатися, що будівля відповідає «зразку». «Згідно з усім, що Господь наказав Мойсееві, так Ізраїлеві сини зробили всю роботу. І Мойсей подивився на всю роботу, і ось вони зробили її погано, як наказав Господь, саме так вони зробили це; і Мойсей благословив їх».

Зараз у цій великій місії МОЙСЕЙ Є ПРООбразом ІСУСА. Як «Апостол» Божий, Господь Ісус «зійшов з неба не для того, щоб чинити Мою волю, — каже він, — але волю Того, Хто послав Мене». І ще: «Наука Моя не Моя, а Того, Хто послав Мене... Хто говорить сам від себе, шукає собі слави; а хто шукає слави Того, Хто послав Його, той правдивий, і нема в ньому неправди. .. чи не дав вам закон Мойсея?» (Івана 8:16-23). Знову Він каже: «Коли ви піднесете Сина Людського, тоді пізнаєте, що це Я, і що нічого не чиню Сам від Себе, але те говорю, як навчив Мене Отець. І Той, Хто послав Мене, є зі Мною, Він не залишив Мене одного, бо Я завжди чиню те, що Йому до вподоби» (Івана 8:26-29). Місія Ісуса полягала в тому, щоб «шукати та спасти заблудлих» — визволити людей від влади темряви та повернути їх до святості та до Бога. Ця велика робота була завершена у двох частинах: перша – закладення фундаменту духовного дому Бога; і по-друге, у будівництві будівлі. Перша частина цієї грандіозної роботи була виконана під час служіння Христа на землі і завершилася його воскресінням і вознесінням на небо. Друга частина була розпочата в день П'ятидесятниці і завершена апостолами. Але вся робота по будівництву «правдивої скинії» була доручена Ісусу. Він є Начальник і Доскональний віри". Йому належить "всяка влада на небі і на землі". Лука говорить про все, що Ісус зробив на землі, як про початок Його великої роботи (Дії 1:1). І наш Господь сказав : «На цій скелі збудую Свою Церкву, і пекельні ворота не подолають її» (Мф. 16:18).

Отже, перед нами великий прообраз Мойсея як божественного законодавця і майстра-будівельника. Той, Хто створив світи, і «Ким

все було створено", також є будівельником ще більшої споруди – дому Бога. У розбудові матеріального всесвіту, від наймогутнішого світу до найменшої комахи, досягається ідеальний порядок. Те саме стосується Мойсеїчна система, і те саме стосується християнської системи. Існує «закон духу життя», як існує «закон гріха і смерті». Скинія в пустелі була досконалою. Невже під страхом смерті Бог не ревнує Свою волю, першою з яких є лише тінь? важлива справа призвела до незліченних розбіжностей і сект серед тих, хто називав себе вірними слугами Ісуса Христа. Вони діяли так, ніби кожна людина була «законом для себе», і ніби Бог проголосив, що кожна людина може робити те, що. це правильно в Його власних очах, але це не так, це Одкровення від Бога, і його умови повинні виконуватися. Царство небесне серед нас, і законам громадянства треба підкорятися. Церква Христа є на землі, і її обряди не можна змінювати. Ці речі є перед нами в Новому Завіті, і вони виявляють мудрість і славу Бога. Система божественно прекрасна і завершена; і пристосований до людини в усьому світі і назавжди. Отже, пам'ятаймо, що порушення божественного закону завжди тягне за собою прокляття.

Розділ III

НАТХНЕНІ РОБІТНИКИ

Зробимо крок вперед і розглянемо ще один важливий момент подібності між скинією Мойсея та «правдивою скинією, яку поставив Господь, а не людина». У будівництві обох будинків працювали натхненні майстри. Бог сказав до Мойсея: «Дивіться, Я покликав Бецелеїла, сина Урі, сина Хура, з коліна Юди, і Я наповнив його Духом Божим у мудрості й розумінні, і в знанні, і в вигадую всяку майстерність, щоб працювати в золоті, і в сріблі, і в обробці каміння, і в різьбленні по дереву, і я, ось, маю призначив з ним Оголіава, сина Ахісамака, з Данового племені, і в серця всіх мудрих серцем Я вклав мудрість, щоб вони зробили все, що Я наказав тобі» (Вих. 31:1-6). Тут ми бачимо, що багато людей були обрані Богом і сповнені Його Святим Духом, силою якого вони були особливо вправними та повністю кваліфікованими, щоб розробити божественний ідеал скинії в кожній його деталі. Їхні дари були різноманітними і змінювалися відповідно до різних вимог їхньої роботи. Не виявляється, що вони отримали будь-яку попередню підготовку в різних мистецтвах або що вони були природні кваліфіковані, але висновок полягає в протилежному напрямку. Вони були рабами в Єгипті. Їхній стан аж ніяк не був таким, у якому заохочувалося б розвиток мистецтва. Отже, дуже ймовірно, що Бог вибрав цих людей, непридатних за своєю природою для роботи, щоб могло здатися, що вони були натхнені, і щоб слава була приписана Богові. Ідея була божественною; візерунок був божественний; і мудрість і сила, щоб розробити це, також були божественними, отже, не було місця для простих людських ідей і методів. Бог був архітектором, Мойсей був майстром-будівельником, а Бецеліл і його товариші були робітниками. Під час роботи над будівлею робітник не входить до обов'язків змінювати проект архітектора або відступати від специфікацій у найменших деталях; але їхній обов'язок полягає в сумлінному виконанні інструкцій, наданих їм щодо їхніх конкретних відділів. Таким чином кожна частина сприяє завершеності та гармонії цілого. Так було з робітниками в скинії. Кожна людина працювала в повній відповідності з інструкціями, і врешті-решт була сформована скинія з усім, що до неї належало, точно за зразком, показаним Мойсею на горі.

Імена зі Святого Письма мають цілий світ значення. Часто вони пророчі. Чудовим чином вони вказують на сам характер і посаду, і навіть долю осіб, які їх носять. Імена двох головних робітників над скинією дивовижно підказують. Безелель означає «в тіні (або захисті) Бога». Аголіав означає «намет батька»; і справді вони повинні були відчувати себе в цілковитій безпеці під «тінню Всемогутнього», поки сумлінно працювали в «наметі свого Батька». І ми можемо також, якщо будемо послідовниками того, що є добрим, і будемо задоволені підкоренням волі нашого Батька в усьому.

Тепер ці натхненні робітники займали точно таке ж місце по відношенню до «першої скинії», як апостоли Ісуса Христа займали по відношенню до «другої». Вони, апостоли, не мали природної кваліфікації. Вони не отримали попередньої освіти для своєї великої апостольської праці. Вони були в очах людей культури, а насправді були «людьми неосвіченими та неосвіченими». І хоча вони пішли за Ісусом і слухали Його чудове вчення, однак, коли Він відійшов від них, Він залишив їх у повному здивуванні щодо справжнього характеру роботи, яка перед ними стояла. Тому Ісус сказав їм «залишатися в Єрусалимі,

доки він не наділиться силою з висоти». Незадовго до Своїх страждань Ісус милостиво знову і знову обіцяв дар Святого Духа. Він знав, що для того, щоб вони могли виконувати Його велике доручення, яке Він дав їм після Свого воскресіння (Матв. 28:18-20), важливо, щоб вони мали надлюдське, непогрішне керівництво. Звідси Його неодноразові слова про злиття Святого Духа. «Я вблагаю Отця, і Він дасть вам іншого Утішителя, щоб перебував з вами повік, — Духа правди, якого світ прийняти не може, бо не бачить Його і не знає Його». «Утішитель, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Він навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив» (Івана 14:16,17, 25, 26). «Коли ж прийде Утішитель, Якого Я пошлю вам від Отця, то Дух істини, що від Отця походить, Він свідчитиме про Мене, і ви також свідчитимете про Мене, бо були зі Мною. від початку» (гл. 15:26, 27). «Краще для вас, щоб Я пішов, бо коли Я не піду, Утішитель не прийде до вас; а коли Я піду, то пошлю Його до вас. І Він, прийшовши, викриє світ, Я маю ще багато чого сказати вам, але коли Він, Дух істини, прийде до вас ПРАВДА; бо Він не буде говорити від Себе, але все, що Він почує, Він сповістить вам про те, що має прийти, бо Він візьме від Мого і буде сповіщу це вам» (гл. 16:7-14). «Зібравшись із ними, Він наказав їм не відходити від Єрусалиму, але чекати обітниці Отця, яку, як сказав Він, ви чули від Мене. Бо Іван хрестив (у) воді, а ви будете хрещений (в) Святим Духом через кілька днів» (Дії 1:4, 5).

З цих уривків Святого Письма ми бачимо, що вибрані апостоли Христа не повинні були розпочинати свою велику роботу проповідування євангелії та побудови правдивої skinii, доки на них не зійде Святий Дух, щоб Дух не вилився на них у такій великій кількості, щоб вони слід «хреститися» в ній; що цей самий Дух світ як такий не міг прийняти; що Він повинен прийти як «Утішитель», нагадати їм усе попереднє вчення Христа, наставити їх на всю істину та відкрити для їхнього розуміння майбутнє; що Він мав говорити через них всю істину Христа.

Отже, натхнені апостоли Ісуса були божественно кваліфіковані для своєї великої роботи. І щоб вони могли бути озброєні достатньою владою, Бог працював з ними, «свідчивши їм ознаками та чудами, і різними силами, і дарами Святого Духа, згідно зі Свою власну силу» (Євр. 2: 4). Вони також могли силою Божою вбивати (Дії 5) і оживляти (Дії 9:36-43); вони могли «утримувати» гріхи і могли «відпускати» їх; вони стояли на місці і були рупором Христа і Бога. «Хто вас слухає, Мене слухає, а хто вас відкидає, Мене відкидає; а хто Мене відкидає, відкидає Того, Хто послав Мене». Ось ланцюг із трьох ланок — Бог, Христос, апостоли; Бог на небі, Христос посередник і апостоли на землі. Хто береться за апостольський зв'язок, той бере Христа і Бога Вседержителя. Нехай мене не зрозуміють неправильно. Апостоли займають цю найважливішу посаду завдяки своєму безпомилковому вченню. Чудово, що Бог дає таку силу людині; але це Його план, і ми повинні з радістю підкоритися.

Рання церква повністю визнавала цей авторитет. «Вони перебували в науці апостола» (Дії 2). Вони знали, що вони були посланцями Христа; і що їхнє слово, таким чином, було остаточним у всьому, що належало до віри Христової, і сьогодні той самий апостольський авторитет діє. Апостоли не мають наступників; жодні не потрібні. Віра, у всій своїй повноті, була через них «раз назавжди передана святим»; і міститься на обкладинках Нового Завіту.

Усі спроби збільшити або позбавити влади апостолів, будь то престолом, державою, парламентом, синодом, конференцією, Папою чи радою, є актами повстання проти волі Бога. Ісус визнав, що світ має бути наведений лише «через їхнє слово» (Івана 17:20). А Петро стверджує, що Бог доручив їм «усе, що стосується життя та благочестя». Отже, ми завершуємо повторенням того факту, що натхнені працівники першої skinii були прообразами натхнених робітників другої, і що так само, як перші розробили, точно й повністю, першу skiniu згідно з божественним «взірцем; " так апостоли Ісуса Христа під натхненням Святого Духа розробили і завершили християнську систему; і велика мораль, яку ми маємо навчитися з цього, — це повне й беззастережне прийняття істини, як ми знаходимо її в Новому Завіті. Якби всі, хто стверджує, що вірить в Ісуса, прийняли це правило і «боролися разом за віру в євангелію», результатом була б ЄДНІСТЬ: «Одне тіло, один дух, одна надія, один Господь, одна віра, одне хрещення і один Бог і Батько всіх, щоб Усі, хто любить дорогого Господа Ісуса, тільки зрозуміли цю велику фундаментальну істину

«Імена, секти та партії впадуть, і Ісус Христос стане всім у всьому».

Розділ IV

МАТЕРІАЛИ

Skinia та її меблі були зроблені з різноманітних дорогоцінних матеріалів: золота, срібла, латуні, дорогоцінного каміння, дерева акказії, тонкого льону, дорогих шкір, барвників, багатої вишивки тощо. Перше, що ми можемо зауважити, це те, що всі ці речі були добровільними пожертвуваннями народу Божого. «І Господь промовляв до Мойсея, кажучи: «Скажи синам Ізраїля, щоб вони взяли для Мене приношення; від кожного чоловіка, чиє серце зволить його, ви візьмете Моє приношення» тощо. (Вих. 25:1-9). «І приходив кожен, чиє серце спонукало його, і кожен, чий дух спонукав його, і приносили Господню жертву на роботу skinii заповіді, і на службу в ній, і на святі шати. І вони приходили як чоловіки, так і жінки, скільки було бажаючих, і приносили брошки, сережки та персні з печатками» тощо. (Розділ 35:20-24. «І вони (робітники) прийняли від Мойсея всі приношення, які сини Ізраїля принесли для роботи служби святині, щоб зробити це разом, і вони ще принесли йому безкоштовно щоранку люди принесуть набагато більше, ніж наказав нам виконувати роботу, і вони сказали: «Нехай ніхто не проголошує». ані жінка більше не працювала над приношеннями святині, тому людям було заборонено давати» (Вих. 36:3-6). Таким чином, на Божественний заклик люди відповіли з такою надзвичайною щедрістю, що їх довелося СТРИМАТИ ДАЄМО прекрасний приклад самопожертви!

У цьому випадку ми маємо ілюстрацію принципу добровільності, який пронизує всю схему людського спокутування від його першої великої причини до останнього наслідку. «Бог так полюбив світ, що ВІДДАВ Свого Єдинородного Сина», а Ісус «полюбив нас і ВІДДАВ СЕБЕ за нас». «БЛАГОДАТЬЮ ми спасенні через віру; і це не від нас самих; це ДАРУНОК Божий». «О кожен, хто спраглий, ідіть до води; а хто не має грошей, ідіть, купіть і їжте без грошей і без ціни». Бог із задоволенням дає. Він дає все — життя і життєві запаси; спасіння; і вся його величезна вартість. І Він насолоджується добровільними пожертвуваннями Своїх створінь.

Він нікого не змушує. Вчення про «непереборний вплив Святого Духа» протиставляється геніальності та духу Біблії. Якщо Христос стоїть біля дверей людського серця, кличе і стукає, ми повинні самі відчинити і впустити Його; якщо Бог каже: «Кожен, хто спраглий, прийдіть до води», то МИ МАЄМО ПРИЙТИ САМИ і пити. Він нас не змусить. Якщо люди НЕ прийдуть, щоб мати життя, вони повинні загинути. Бог їх не примусить. Він сказав: «Мій народ буде добровільним народом у день моєї влади». Як це справді стосується християнської релігії! У день П'ятидесятниці люди «спершу віддалися Господу» під потужним закликом апостола Петра, а потім послідував випадок, який чудовим чином збігається з описаним вище. Подібно до того, як люди вільно приносили своє майно на заклик Мойсея, так, коли люди «з радістю прийняли слово апостола і охристилися», нам сказано, що «жоден із них не сказав нічого з того, що він мав» і всі, хто володів будинками або землями, приносили їх до ніг апостола, і кожен мав потребу. (Дії 4:32-34). Як правда в Христі, мабуть, охопила їхні серця! О, якби віруючі зрозуміли спасіння Бога зараз, як вони це зробили, тоді не було б потреби благодати і молитися про трохи грошей, щоб продовжувати роботу Господа. У новому заповіті немає закону, який би сказав: «Ти будеш давати». Бог навмисно залишив нам свободу робити те, що підказує нам наше серце. «Якщо спочатку є воля, вона приймається відповідно до того, що людина має, а не відповідно до того, чого вона не має». «Але я кажу, що хто скупю сіє, той скупю і пожне; а хто сіє щедро, той щедро пожне. Кожна людина нехай дає, як забажає в своєму серці, не скупю чи з потреби, бо Бог любить з радістю дає» (2 Кор. 8:12; 9:6-8).

Але поки ми залишаємося такими вільними, той, хто має хоч найменше уявлення про цінність Божого «невимовного дару» для нас, не захоче сказати: «Хіба весь світ природи був моїм, Це була надто мала пропозиція, Любов така дивовижна, такий Божественний, Вимагає моєї душі, мого життя, мого всього».

Ми можемо зауважити, що, по-друге, для забезпечення потреб шкіни зверталися лише до народу Божого. Можна сказати, що вони не могли нічого іншого; але це було б занадто багато припускати. Те, що вони не просили зовнішнього світу, є фактом, який узгоджується з практикою перших християн. Вони не брали нічого від язичників, щоб підтримувати їх у проповідуванні євангелії чи розбудові церкви.

Потім, по-третє, дорогоцінність матеріалів, використаних для шкіни, вказує на «недосліджене багатство Христа». Те, що ЛЮДИ так високо цінують, свідчить про неоціненне багатство євангелії. Усе тут дорогоцінне. Ісус дорогоцінний для Бога і для нас; мир і прощення дорогі; присутність Христа і втіха Святого Духа є цінними; і славна надія на вічне життя є дорогоцінною. Все дорогоцінно для нас, хто вірує.

ГЛАВА В

СУД

Огородження, яке називається подвір'ям шкіни, було 100 ліктів завдовжки та 50 завширшки. Форма була довгастого квадрата. Лікоть становив 1,824 фута. Отже, довжина була

приблизно 185 футів, а ширина – приблизно 88 футів. Скинія стояла в цьому огороженні на західному кінці та обличчям на схід. Загорода була утворена завісою з суканого віссону, яка міцно підтримувалася шістдесятьма мідяними стовпами, двадцять на півночі та двадцять на півдні, і десять на кожному кінці. Стовпи були введені в мідні гнізда і увінчані срібними капітелями або «капітелями». На східному кінці були «ворота двору» шириною близько 35 футів. Вона була створена з гарної завіси з блакиті, пурпуру та червені та з суканого віссону. Завіса підтримувалася чотирма стовпами, однаковими з рештою огороження. Таким чином, огороження було досить високим, щоб не допустити, щоб скинію побачили всі, крім тих, хто приходив до призначеного входу і бажав увійти зі своїми пожертвами. Ми не читаємо, що огороження було доступне для всіх, незалежно від того, схильні вони до поклоніння чи ні; але тільки (здається) тим, хто прийшов принести жертву. Прекрасна ширма «брам», безсумнівно, трималася поруч, але завжди легко відсувалася, щоб пропустити всіх і кожного, хто бажав наблизитися до Бога.

Тепер ми можемо отримати принаймні три дуже гарні уроки з цього корпусу.

1. Глибини Бога в Христі, «речі Духа Божого», не піддаються недбалому чи критичному погляду. Перш ніж людина зможе зрозуміти і оцінити їх, вона повинна підійти на відстань розуміння. Бог сховав ці речі від (світських) мудрих і розумних і відкрив їх немовлятам. Повинен бути смиренний, здатний до навчання дух і охоче серце: «Якщо хтось ХОЧЕ чинити Його волю, той дізнається про науку, чи від Бога вона, чи від людей». «Чесне і добре серце» було єдиним ґрунтом, на якому зерно Царства пустило коріння і дало плід. Наш благословенний Господь сказав євреям: «Ви не вірите, тому що ви не з Моїх овець». Тобто вони не мали покірної, поступливої схильності йти за Ним, як вівці, своїм пастирем, і тому вони не могли повірити. Ось як вийшло, що скептик може знайти в Біблії стільки всього, до чого можна причепитися, тоді як християнин бачить красу на кожній сторінці, у кожному вірші. Для тих, хто гине в невірстві, речі Божі — глупота; але для тих, хто вірує, Христос є Божою силою і Божою мудрістю. Все це, здається, було прообразом огорожі подвір'я скинії. Тож будьмо мудрим; підійдемо до воріт; увійдемо з жертвою та приношенням. "Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне. Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать".

2. Ворота були широкі. Усі, хто бажав постати перед Богом з покайням і жертвою, могли це зробити. Отже, двері милосердя відчинені навстіж, і «хто забажає» може увійти. Самі кольори завіс воріт двору наводили на думку. Блакитний вказує на небо; фіолетовий говорить про царственість; багрянця (екстракт хробака) оповідає про смирення і страждання; чистий білий льон свідчить про святість. Усе підсумовано в Ісусі Христі. Він прийшов з небес, царський Син живого Бога, щоб упокорити Себе і стати слухняним аж до смерті, щоб викупити нас Своєю найдорогоціннішою кров'ю, і Він віддав Себе непорочного Богові. Як такий Він є «дорога, правда і життя, і ніхто не приходить до Отця, як тільки через Нього».

3. Капітелі, або капітелі, які увінчували мідні стовпи, були виготовлені з грошей спокути, взятих із ізраїльтян під час їх нумерації. Усі чоловіки віком від двадцяти років повинні були дати половину шекеля срібла за його викуп (Вих. 30:11-16), вартістю 1/2. Багатим не

дозволялося давати більше, ні бідним менше. Таким чином, беручи до уваги засоби всіх, Бог також навчав їх необхідності спільного відкуплення для всіх. Здається, апостол має на увазі цю інституцію, коли каже: «Ви були викуплені не тлінним сріблом і золотом... але дорогоцінною кров'ю, непорочного й непорочного ягняти, кров'ю Христа». і в цьому відкупленні, як і в його образі, «Бог не дивиться на обличчя». «Немає різниці, бо всі згрішили і позбавлені слави Божої».

Отже, ці капітелі постійно нагадували ізраїльтянину про ціну Його викуплення. Тепер я зазначив, що skinія була прихована від необережного і байдужого спостерігача. Але ці срібні шапки завжди були б на виду, перебуваючи на мідних стовпах і піднімаючись над завісою. Це свідчить про важливий момент; тобто про необхідність зберігати перед світом хрест Христовий, точніше Христа розп'ятого. Це обов'язок і привілей Церкви – проповідувати Євангеліє кожному створінню, вказувати їм на ціну людського відкуплення. Проповідь Христа – це те, що привертає грішника до Бога. «Я, якщо буду піднятий із землі, притягну всіх людей до Себе». «Я не соромлюся євангелії, бо це сила Божа на спасіння кожному, хто вірує». Викуплення має бути головним у проповіданні євангелії. Багато проповідання втрачено — марно, тому що проповідники не зосереджуються на життєво важливій, спасительній істині. Знову ж таки, ці срібні корони також є мовчазним свідченням спокутного життя християнина. Це спосіб—можливо, найбільш промовистий—яким усі можуть і повинні проповідувати Христа. «Так ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі». «Ви куплені дорогою ЦІНОЮ, тому прославляйте Бога у своїх тілах і в своїх душах, які Його належать».

«Візьми моє життя і нехай воно буде освячене, Господи, Тобі».

РОЗДІЛ VI

СТРУКТУРА

План skinії за формою та пропорціями був подібний до двору. Його стіни склалися з 48 дощок з дерева аказія, покритих чистим золотом. Ці дошки були 17½ футів завдовжки і 2½ завширшки.

Вони були закріплені перпендикулярно в срібних гніздах. Було 96 гнізд, по таланту срібла в кожному, вартість яких у наших грошах складала б 34 200 фунтів стерлінгів. Було 20 дощок з кожного боку і 8 на західному кінці. Вони були міцно з'єднані між собою за допомогою золотих кілець і горизонтальних дерев'яних брусків, покритих золотом. На східному кінці, або вході, було п'ять дерев'яних стовпів, покритих золотом для дверей. Чотири стовпи з тих самих матеріалів були закріплені всередині будівлі, трохи більше середини, для завіси; який відділяв «святе» від «найсвятішого». Вся структура була водночас простою, але водночас насиченою до невиразності. Він був чудово адаптований до обставин. Він був побудований на строго наукових принципах. Хоча його довговічність і міцність були дуже великими, він був сконструйований так, що його можна було зняти або поставити за дуже короткий час.

Сама skinія була прообразом Церкви. Я хочу, щоб це постійно пам'яталося. Ну, якщо це так, що ми можемо дізнатися з його загальної структури? 1-й Що Церква Божа дивовижно проста і надзвичайно багата; і чудово пристосований до потреб людини будь-якого віку та клімату. Це ідеальна система. Неможливо покращити Церкву Нового Завіту, хоча багато хто намагався це зробити. Але вони лише показали свою дурість. 2-й. Дошки впускали у масивні срібні гнізда, зроблені з грошей викупу, про які згадувалося раніше; стоячи в ціні спокути! Як ми тут знову нагадуємо про заснування Церкви Божої. Воно ґрунтується на спокуті Христа, яку неможливо оцінити. Своєю смертю Він заклав фундамент, на якому будується Церква. «Ніхто не може покласти іншої основи, окрім закладеної, яка є Ісус Христос». Ми побудовані на фундаменті апостолів і пророків (тобто на фундаменті, на якому вони будували), а Сам Ісус Христос є головним наріжним каменем.

3-й. Компактна єдність skinії вказує на єдність християнської системи та Церкви Ісуса Христа. Як був тільки один вхід і одна skinія, так є тільки один шлях спасіння і одна Церква. До ефесян Павло писав: «Отож, я, в'язень Господній, благаю вас поводитися гідно покликання, до якого вас покликано, з усією покорою та лагідністю, з довготерпінням, з любов'ю терплячи один одного, стараючись Зберігайте єдність духа в союзі миру, як і ви були покликані в одній надії вашого покликання; один Господь, одна віра, одне хрещення, один Бог і Отець усіх. Який над усіма, і через усіх, і в усіх» (Еф. 4:1-6). До коринтян той самий апостол пише: «Удосконалюйтесь разом одним розумом і одним судженням». Знову, він каже: «Уся будівля, доречно згуртована, росте до святого храму (святині) у Господі. У ньому й ви збудовані разом для оселі Бога в душі». Наш блаженний Господь також молився такими словами: «Молюся... щоб усі були одно, як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі, щоб і вони були в Нас одно, щоб увірував світ що Ти послав Мене».

Немає помилки в цьому вченні. Мета Бога полягає в тому, щоб була одна «голова» — Христос і «одне тіло» — Церква; щоб не було «розділу в тілі», але щоб усі Христові люди були одним; щоб ця єдність була не просто почуттям, а фактом, який би вразив «світ» божественним походженням його засновника; і що обов'язком усіх, хто визнає себе Христовим, є намагатися досягти і підтримувати цю єдність. І як будь-хто, хто стверджує, що любить Господа Ісуса, всупереч Його щирій молитві, процитованій вище, може підтримувати чи виступати за сектантство, я не можу зрозуміти. Тисячі християн, опинившись у величезній сіті сектантства, замість того, щоб зробити все можливе, щоб його прорвати, намагаються знайти йому виправдання і навіть аргументи на його користь. Але воно ніколи не може бути захищене Словом Божим. Насправді Святе Письмо викриває і засуджує це недвусмысленною мовою. «Тепер я маю на увазі те, що кожен із вас каже: Я Павлов, а я Аполлосів, а я Кифів, а я Христовий. ЧИ ХРИСТОС РОЗДІЛИВСЯ? Чи Павла розіп'яли за вас? Чи ви були охрещені в це ім'я Павла?» (I Кор. 1:10-13.) «І я, браття, не міг говорити до вас, як до духовних, але як до тілесних, як до немовлят у Христі. Я годував вас молоком, а не м'ясом, бо ви були не в змозі винести, бо ви ще тілесні, бо ревності й сварка між вами, чи ж ви не тілесні, бо коли хтось каже: Я Я Павлів, а я Аполлосів, хіба ви не люди? Що таке Павло? 1-5). У коринфській церкві з'явилися перші ознаки — якби вони були останніми — сектантських поділів і назв партій. І щойно вони з'явилися, як голос натхнення негайно засудив їх як тілесні та проти солодкого духу єдності, який був вдихнутий у ранню

Церкву. Союз – це сила. Це «краса і вічна радість», коли святість, чистота і любов є зв'язками. Псалмоспівець міг би заспівати: «Дивіться, як добре і як приємно братам жити разом в єдності! Це як дорогоцінна олива на голову, що стікає на бороду, саме на бороду Аарона, що сходить на подол. одежі Його, як роса Гермона, що сходить на гори Сіону, бо там Господь заповідав благословення Своє, життя навіки» (Пс. 133). Ці дві фігури, миро і роса, виражають аромат і освіжаючу дію, а також чудово описують задоволення християнського союзу.

«Який солодкий, який небесний вид, Коли ті, хто любить Господа, у мирі один одного насолоджуються, І так сповнюють Слово.

Коли кожен зможе відчувти зітхання брата свого, І з ним нести участь; Коли горе тече з ока в око, А радість із серця в серце.

Коли вільний від заздрості, презирства та гордості, Наші бажання все вище, Кожен може приховати недоліки свого брата, І показати любов брата.

Коли кохання, одним чудовим струмком, Через кожне лоно тече; Коли союз солодкий, і дорога шана, В кожній дії світиться».

Якщо запитати: «Як можна реалізувати християнський союз?» відповідь проста. Подібно до того, як ізраїльтяни взяли на себе зобов'язання і слідували за Мойсеєм як своїм лідером і законодавцем, і нікому іншому, так і ми повинні слідувати за Христом і ні за ким іншим. Новий Заповіт є Його книгою закону, даною для нашого єдиного керівництва. Задовольняючись лише цим, без людського віросповідання чи людського керівництва, ми неминуче повинні стати єдиними у вірі та єдиними в житті.

РОЗДІЛ VII

ПОКРИТТЯ

БУЛО чотири покривала для шкіри, покладені одне на одне. Здається дивним, що їх мало бути так багато; але, можливо, їхній символізм є найкращим поясненням. Я помітив, що слово «спокута» в Старому Завіті є словом на івриті, яке означає покриття. Це сильно нагадує випадок, пов'язаний із гріхопадінням наших прабатьків. Ми читаємо, що після свого падіння вони соромилися своєї наготи і зробили собі фартухи з фігового листа. Але Бог не вподобав це покриття. Здається, своїми руками він зробив для Адама та його дружини шкіряні шати та одягнув їх. Хіба ж не розумно припустити, що тварини, яких убивали, щоб отримати шкури, були першими принесеними в жертву? Каїн і Авель розуміли про жертви; де вони черпали знання? Напевно, від їхніх батьків, які, у свою чергу, отримували інформацію безпосередньо від Бога. Якщо припустити, що це так, то наскільки красивим буде видовище? У той час як Єгова дає милостиву обітницю про насіння жінки, Він дає наочний урок про вбивство невинних жертв: і їхніми шкурами покриває ганьбу грішної людини. Чи наші прабатьки зрозуміли цей величний символізм? Ми не знаємо. Але як разюче цей випадок нагадує нам про «Агнця Божого, що несе на себе гріх світу», кров'ю

якого ми маємо спокуту і праведністю якого покрита наша ганьба! Але, зрештою, символи Христа в Старому Завіті лише частково вказують на Спокуту, яка є у Христі Ісусі. Використання покриття полягало в тому, щоб приховати, а не знищити чи стерти. Але у Христі наші гріхи «стерті» – очищені. Пляма, провина, сором видаляються. Їх більше не пам'ятають. Можливо, ми не забудемо їх, рана надто глибока й болить, щоб ми могли її забути. Але Бог каже: «Їхніх гріхів і їхніх беззаконь Я більше не згадаю». Не просто закрито, а видалено; не просто прощено, а й забуто. Ми «виправдані», оголошені «праведними». «Виправдавшись вірою, ми маємо мир з Богом через Господа нашого Ісуса Христа». «Він став для нас мудрістю, праведністю, освяченням і викупленням». Чи не може бути тоді, що покривала шкіни говорять про спокуту? Але розглянемо ці покриття окремо.

ПОКРИТТЯ З БУРСУЧИХ ШКІР.

Зовнішнє покриття, яке повністю приховувало все інше, було зроблено з борсукових шкур (одні думають, що мова йде про шкури тюленя, інші — про шкіру морської свині). Цей матеріал добре витримував зміни погоди. На вигляд він був темний, грубий і непривабливий. З пісні Соломона, розд. 1:5, здається, що намети в ті часи зазвичай виготовляли з темного матеріалу. У попередньому розділі ми помітили, що шкіня була прихована від загального погляду. Але навіть якщо дивитися ззовні, у ньому не було краси. Тепер, у цій зовнішній простоті, я думаю, ми виклали найважливіший факт. 1-й Що стосується особи нашого благословенного Господа на землі. Пророк Ісая передрік: «Більше від будь-якої людини спотворився вигляд Його, і більше від синів людських постать Його» (Іс. 52:14). «Він виросте перед Ним, як ніжна рослина, і як корінь із сухої землі; Він не має ні вигляду, ні краси; і коли ми бачимо Його, немає краси, щоб ми бажали Його. Він зневажений і відкинутий з людей, чоловік скорботи і знайомий з горем; і як той, від кого люди ховають своє обличчя, Він був зневажений, і ми не поважали Його». Є. 53:2,3. Усе це, як знає кожен читач Біблії, сповнилося до букви Ісуса Назарянина. Яке диво, що гордий єврей образився, а його ідеї пристойності були приголомшені, коли бідний тесля з Назарету заявив, що він Месія — надія Ізраїлю! Художники зазвичай із задоволенням зображують Ісуса з величною присутністю, божественним обличчям і ореолом світла навколо Його голови. Ну, я думаю, що це дуже природно, але все помилка. Якщо Він коли-небудь мав природну красу, Його відкритості, бідності, смутку та праці було більш ніж достатньо, щоб її знищити. Це більш узгоджується з розумом і Святим Письмом, щоб представити Його обличчя та форму зіпсованими більше, ніж це зазвичай для синів людських. Чому це було? Тому що Його метою не було «привернути тілесне око». Не слава Його форми, а Його характер і робота мала приваблювати. 2-й. Те ж саме стосується і Церкви Христової. «Царство Небесне (важливою частиною якого є Церква Божа) не приходить назовні». Він не був представлений у світ із пишністю та пишністю. Апостоли, як і їхній Учитель, були селянами, з низьких народів і місцевості. Церква, яку вони збудували, була простотою. Його визначні пам'ятки були в основному і цілком духовними. У ньому не було мирських почестей; але багато хрестоносіння, злиднів і страждань за Христа. Його віра, його доктрина, його обряди — все було схоже на «безумство тих, що гинули». Місцями його зустрічей були «земні печери», верхні кімнати або відкриті поля. І все ж воно перемагало і перемагало. Це давало про себе знати скрізь, від халупи до трону, від одного краю землі до іншого.

Християнство, яке вийшло з рук Христа й апостолів, було суворо ворожим до будь-якої марноти, пишноти й показухи, і його дух не змінюється. Його характер не змінився.

Що тоді треба сказати про гордість і марнославство сучасних церков і професорів? Що означають наші грандіозні будівлі, розмальовані вікна, дорогі органи, високооплачувані священнослужителі, «модні збори», але відхід від простоти, яка є в Христі Ісусі? Ці речі можуть отримати схвалення людей, особливо світських людей, але вони послаблюють і паралізують духовну силу церкви. Вони послаблюють різку лінію розмежування між церквою та світом; вони ведуть до розрізнення та поваги осіб у церкві відповідно до соціального становища; вони відкривають шлях до членства без навернення. Християнство не потребує таких аксесуарів. Без них він прогресує набагато краще; не в здобутті безлічі шанувальників, а в спасінні людей від їхніх гріхів. Потураючи гордині та чуттєвим насолодам, а також пропонуючи спонуки, які не узгоджуються з духом Христа, ми перешкоджаємо високій меті євангелії. Отже, ми приходимо до висновку, що так само, як зовнішній вигляд шкіни не мав нічого привабливого, так само не повинно бути жодних тілесних і чуттєвих привабливостей, пов'язаних із Церквою Бога.

ВНУТРІШНЄ ПОКРИТТЯ

Заради контрасту, можливо, тепер було б добре розглянути покриття, яке видно зсередини шкіни, або найвнутрішнє покриття. Ніщо не може бути більш вражаючим, ніж контраст між зовнішньою та внутрішньою сторонами шкіни. Перший, як ми бачили, був темним, похмурим і непривабливим; але останній був блискуче багатий і красивий. Ми бачили, що він мав стіни з чистого золота. Він також мав вишукані меблі зі щирого золота. І поруч із ними була завіса для дверей, яка була закрита, закриваючи денне світло: завіса та покривало, як видно зсередини; усі вони були виготовлені з однакової красивої текстури та кольорів. Перше відділення освітлювалося сімома яскравими лампами золотого світильника; і Святеє Святих було освітлено Шекіною, славетним світлом з небес, яке сяяло на віко милості. Якою ж чарівною красою мала бути шкіня, якщо дивитись зсередини! Внутрішнє покривало було зроблене з суканого віссону, блакитного, пурпурового та червоного кольорів. ангельські фігури (швидше за все, рукоділля з тонких золотих ниток) працювали на шторах. Тепер уся ця слава, краса та багатство наводить на думку. Воно говорить нам про божественність Христа. Він був «Богом, явленим у плоті». Він мав славу, але вона була духовною, а не тілесною; «Ми бачили славу Його, — говорить Іван, — славу, як Єдинородного від Отця, повного благодаті та істини». «Котрий, будучи сямом слави Його і самим образом Його істоти, і тримаючи все словом сили Своєї, очистивши гріхи, сів по правиці Бога» (Євр. 1). :3). Коли Мойсей сказав Богу: «Прошу Тебе, покажи мені Свою славу», Бог відповів: «Я зроблю так, щоб уся Моя ДОБРОТА пройшла перед тобою». Отже, найбільшою славою Христа на землі була Його доброта. Знову ж таки, внутрішня слава шкіни говорить про внутрішню славу Церкви. Її краса духовна, а не тілесна.

«Донька короля вся всередині славна». «Так і Цар буде сильно бажати твоєї краси, а ти поклоняйся Йому». «Ти прекрасна, моя любов».

Святість, небесне мислення, солодке смирення і цілковите підпорядкування волі Божій, які зробили Ісуса таким прекрасним на землі, є тими самими благадателями, які прикрашають правдиву Христову Церкву в усі віки. Раніше ми помічали ймовірне значення кольорів і фігур на завісах, завісі та покривалі.

Вони говорять про небесність, смирення, царську славу та чистоту. Щоб зрозуміти ці речі, ми повинні увійти і «перебувати» у Христі та Його Церкві. Їх неможливо оцінити або зрозуміти, окрім як практично та експериментально. Ні розум, ні спостережливість не можуть дати нам блаженства святині. Деякі речі потрібно спробувати, перш ніж зрозуміти їх солодкість. Скептик насміхається з того, що за природою речей він не в змозі оцінити. Як глибоко правдиві слова: «Скуштуйте й побачте, який благий Господь, блаженна людина, що на Нього надіється». А також слова Петра: «Прагніть духовного молока непідступного, щоб ним виростати на спасіння, якщо ви скуштували, що Господь милостивий».

Без цього смаку не може бути цієї туги за живильною їжею, отриманою від спілкування з Богом. Але той, хто «скуштував», має загострений апетит і прагне насититися від повноти Бога у Христі.

Славою Церкви є також її доброта. Вчення Ісуса та Його апостолів майже повністю стосується характеру. У Церкві мають діяти діла тіла: «розпуста, нечистота, ідолопоклонство, зажерливість, чари, ворожнечі, сварки, заздрощі, гнів, уособиці, розділення, ереси, заздрощі, пияцтво, гуляки та таке інше» суворо засуджено і знищено; але плоди Духа – «любов, радість, мир, довготерпіння, доброта, милосердя, вірність, лагідність, стриманість» – вирощуються і дозрівають, доки вони в найбагатшому багатстві не висвітлять життя святих.

ПОКРИВАННЯ БАРАНЯЧИМИ ШКУРАМИ.

Між двома щойно описаними покриттями були ще два. Той, що поряд із зовнішнім покриттям «борсукових шкур», виготовлявся з «баранячих шкір, пофарбованих у червоний колір». Вважається, що червоний барвник добули з хробака. Це ілюструє вислів Давида, який говорив від імені Христа: «Я хробак, а не людина». Хробак ненависний, і людиною його топчуть. Стосовно до Ісуса, воно демонструє Його чудове приниження заради нашого спасіння. «Він був зневажений і відкинутий людьми». «Його зневажали, а ми не шанували Його». «Хоч Він був багатий, але заради нас став бідним, щоб ми збагатилися Його бідністю». «Він був зроблений на деякий час нижчим від ангелів через страждання смерті... щоб з Божої благодаті скуштувати смерті за кожну людину». Наскільки «нижчими» від ангелів, можна судити з наступного: «Майте в собі такий розум, який був і в Христі Ісусі, який, будучи в образі Божому, не вважав за нагороду бути рівним Богу. , але спустошив Себе, прийнявши образ слуги, ставши подібним до людей і будучи знайденим у вигляді людини, Він упокорив Себе, ставши слухняним аж до смерті, так, смерті на хресті».

Оскільки ми вважаємо, що скинія представляє Церкву, як вона пов'язана з Христом, ми, відповідно, бачимо в цьому покритті рису Церкви «того самого мислення, що було в Христі

Ісусі». Наш благословенний Господь прагнув передати цей урок учням, перш ніж залишити їх, прекрасним актом смирення. «Він узяв рушник і підперезався, і почав обмивати ноги учням»; і одразу після проголошення суті цього наочного уроку: «Ви називаєте Мене Учителем і Господом, і добре робите, тому що Я є таким. Отже, коли Я, Господь і Учитель, умив вам ноги, то й ви повинні вимити бо Я дав вам приклад, щоб ви чинили так, як Я зробив вам. Істинно, істинно кажу вам: слуга не більший від свого пана, ані посланець не більший від того, хто послав. якщо ви це знаєте, блаженні ви, якщо це виконуєте». Ми принижені та принижені гріхом, але ми горді та сповнені зарозумілості, і повільно пізнаємо глибину цієї великої істини. Але цьому треба вчитися. «Якщо хтось не впокориться і не стане, як дитина, не може увійти в Царство Небесне». І цей дух смирення треба зберігати. «Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне».

«Хто з вас найбільший, нехай буде всім слугою». Це важкий урок для засвоєння. Але мало хто повністю виконує завдання. Для найбільшого стати слугою всіх — зайняти найнижче місце — це справді великий акт самозречення. Але наш Господь зробив це; і нам не слід вважати надто важким бути схожим на Нього — йти Його стопами. О, якби цей урок був повністю засвоєний і застосований на практиці, як би Церква прославляла свого Викупителя! Тоді всі шукали б не своєї слави, а Христової. Тоді б усі дивилися не на свої речі, а на речі інших. Кожен прагнув би витратити і бути витраченим на благо Церкви і на славу Христа.

ВОЛОСЯНИЙ ПОКРИВ КОЗИ

Це покриття було поряд із прекрасним внутрішнім покриттям, і тому лежало під покриттям із баранячих шкур. У жертву приносили козлів. У великий день усього ізраїльського року, день Спокути, було принесено двох козлів як жертву. Один був убитий як ЖЕРТВА ЗА ГРІХ, і Аарон взяв його кров у Святеє Святих і окропив нею віко благодаті, щоб спокутувати всіх людей. Другого козла було взято живим на край табору, і Аарон поклав обидві руки на його голову, і сповідався над ним у всіх беззаконнях синів Ізраїля, і в усіх їхніх провинах, навіть у всіх їхніх гріхах. і він поклав їх на голову живого козла, і відіслав його рукою людини, яка була наготові, в пустелю, і козел поніс на собі всі їхні беззаконня в самотню землю.

Читач пам'ятає про зв'язок між покриттям і спокутою у вступних зауваженнях, які розпочинають це дослідження покриттів. Ну, мені здається, що це покриття з козячої шерсті спеціально нагадує нам про нашу велику, спокуту. І я також думаю, що в розташуванні цих покриттів є божественне вчення. Їхнє символічне застосування має такий порядок: деградація, смирення, спокута, краса святості, мир і блаженство. Отже, Ісус був створений у людській формі, у подоби грішної плоті, упокорився, помер за наші гріхи і увійшов у славу. І таким чином ми також приходимо з усіма нашими гріхами та соромом, у глибокому смиренні духу, довіряючи спокутній крові Ісуса, і отримуємо прощення, мир, красу святості та славу Божу.

РОЗДІЛ VIII

МІДНИЙ ОЛТАР

ЦЕ буде найбільш гармонійно з планом цієї невеликої роботи розглянути далі предмети у дворі скинії.

Першим з них був жертовник всепалення. Це було квадратної форми, і було зроблено з дерева акації, покритого латунню. Він був порожнистий, не мав ні верху, ні низу; але міцна мідна решітка була закріплена майже посередині всередині, щоб утримувати вогонь і жертву. Цей жертовник був близько дев'яти футів завширшки і п'яти футів заввишки, і його місце було на подвір'ї, прямо навпроти «воріт» двору та дверей скинії, посередині між ними. Перше, що вимагає нашої уваги

ВОГОНЬ

Вогонь жертовника для жертвоприношень був спочатку запалений безпосередньою дією Бога. «І слава Господня з'явилася людям, і вийшов вогонь перед Господом (імовірно, від стовпа вогню та хмари) — і спалив на жертівнику цілопалення та жир, який, коли увесь народ, побачивши, закричав і впав на обличчя свої» (Лев. 9:23-24). Це було зроблено, щоб переконати людей у найурочистіший спосіб, що вогонь на цьому вівтарі був Божим вогнем; і мав жахливе значення. Тут ми також зауважуємо, що вогонь на жертовнику мав горіти вічно. «І огонь на жертівнику горітиме на ньому, не згасне... огонь буде горіти на жертівнику, не згасне» (Лев. 6:12-13).

Що означає цей вогонь? Це горіння на вівтарі, що стоїть на шляху підходу до скинії, і свята присутність? Мені здається, що це символізує одне, і тільки це — справедливість Бога в покаранні за гріх! Це вказує на «вогонь, який ніколи не згасне». Там сказано, що «гріх не може залишитися безкарним». Тут сказано, що «наш Бог — (гріх і все, що на ньому гріх) — це вогонь, що пожирає»; і що «він жодним чином не може очистити винних». Бідолашній грішник, коли він приносив свою невинну жертву, щоб її вбили та знищили на цьому вівтарі, усвідомлював своє власне заслужене покарання в усій угоді, і єдиною ідеєю, яка найголовніша в його розумі, була б ЗАМІНА. «Як страждає це невинне ягня, так би страждав і я», якби Господь у великій своїй милості не призначив викупу. І таким чином наш дорогий Господь, помираючи за нас, був «вчинений гріхом», «поніс наші гріхи у Своєму власному тілі», «створив на нас прокляття» і був згорений вогнем Божим на вівтарі спокути. «Він був поранений за наші провини, Він мучений був за наші беззаконня, кара нашого миру була на Ньому, і Його ранами ми зцілені. Усі ми заблукали, як вівці, ми звернули кожен на свою дорогу, і Господь поклав на Нього провини всіх нас».

ЖЕРТВИ ТА ПРИНОШЕННЯ.

Їх було багато і різноманітних. Безсумнівно, усі вони вказували на хрест Христа або прообразували його — на Того, Хто «з'явився наприкінці віків, щоб усунути гріх Своєю жертвою». Зараз ми приступаємо до глибокого, хвилюючого душу дослідження. Місце, на

якому ми стоїмо, є святою землею; приступаймо з побожністю духа. Давайте смиренно й благоговійно йти своїм шляхом, і нехай наша праця буде щедро винагороджена.

Перше, на що варто звернути увагу, це те, що всі ці жертви мали бути «без плями й вади». Це символізує бездоганну чистоту Христа. Він через вічний дух «віддав Себе без плями Богові». Ми викуплені «дорогоцінною кров'ю Христа, як безвадного й непорочного ягняти». Бездоганна і бездоганна чистота Христа засвідчена в багатьох місцях Святого Письма. Він був «святим, невинним і відокремленим від грішників»; він «не вчинив гріха, ані підступу не було в устах його»; Бог «учинив Його гріхом за нас, не знаючи гріха, щоб ми стали Божою праведністю в Ньому»; Він «в усьому був спокушений, як і ми без гріха»; Він «помер праведним за неправедних, щоб привести нас до Бога»; Пилат сказав: «Я не знаходжу в Ньому жодної провини», а сам Ісус міг кинути виклик усім Своїм ворогам, запитавши: «Хто з вас викриває Мене в гріху». Таким чином, Христос стоїть перед винним світом як досконала свята й непорочна жертва, пропонуючи Себе Богові як нашого вседостатнього Викупителя; прекрасний приклад для нашого наслідування; чий бездоганий характер діє як чарівність і натхнення для бідної обтяженої гріхом душі. І під цією чарівністю та цим натхненням класи: «Цілопалення», «жертви за гріх», «жертви провини», «мирні жертви», «м'ясні жертви», «вливні жертви» та жертви за «гріхи невігластва». " У нас залишиться лише місце, щоб помітити деякі з них.

1. Цілопалення. Це може бути бик, баран, козел, голуб або голуб, відповідно до засобів жертви, як зазначено вище. Одне було так само прийнятним для Бога, як і інше, якщо воно представляло засоби жертви. У всіх випадках це повинен бути самець без недоліків. Жертва бичка була чи не найбільш вражаючою. Його мали заколоти «біля дверей намету зборів», вказуючи таким чином на те, що єдиний шлях доступу до Бога — через розп'ятого Спасителя. Той, хто приносить жертву, повинен був «покласти свою руку на голову цілопалення», таким чином найбільш виразно проголошуючи свою віру в Бога, своє сердечне каяття і молитву, щоб невинна жертва була прийнята замість нього, винного грішника. . Таким чином, на «новій і живій дорозі» до Бога засуджений грішник покладає свою руку віри на призначену Богом жертву і сповнений покаєння вірить, що агонії та смерть Ісуса прийняті замість приреченості, на яку він цілком заслуговує. Оферент, здається, повинен був убити жертву своїми руками. Метод убивства звіра серед євреїв донині полягає в тому, щоб провести великим і надзвичайно гострим ножом поперек горла, щоб одним ударом перерізати головні кровоносні судини. Цей спосіб забезпечує швидку смерть тварини і повне витікання з неї життєвої крові. Це вільне витікання крові, яке відбувається таким чином, насильно нагадує нам слова Ісаї: «Він віддав Свою душу (життя) на смерть». Той, хто приносить жертву, вбиває звіра власною рукою, якнайкраще вказує на зв'язок між жертвою та смертю його замісника. Істина полягає в тому, що НАШІ ГРІХИ спричинили смерть Христа так само, ніби ми були Його справжніми вбивцями. Величезною правдою є те, що я настільки втягнутий у трагедію хреста, що я або винен у цьому жадливому вчинку, або викуплений ним. Якщо я відкидаю Христа, я стаю на бік тих, хто кричав: «Розіпни Його, розіпни Його»; але якщо я приймаю Його, Його дорогоцінна кров очищає мою винну душу від усіх її плям.

Далі сини Аарона взяли кров жертви й окропили нею жертovníк. Тут ми маємо ілюстрацію до слів: «Ми прийшли... до крові окроплення, яка говорить краще, ніж кров Авеля». Крім того, «Окроплюючи наші серця від злого сумління».

Потім з тварини здирали шкіру, розрізали її на шматки, промивали нутроші й ноги й усе клали на вогонь на жертovníку. Було правдиво зауважено, що особливо в жарку пору року вигляд і запах такої кількості крові та забитих звірів, викладених на сонці, мабуть, були дуже нудотними й огидними, а те, що було огидним для людської природи, навряд чи могло мати будь-яке задоволення для Бога. І тому проголошено: «Мені не подобаються цілопалення», і «жертви та приношення не подобаються Тобі». Чому ж тоді їх призначили? ГРІХ вимагав їх! Гріх вимагав достатнього й відповідного засобу; його треба викрити у всій його огидності; і винну людину необхідно було глибоко вразити природою гріха та покаранням, яке він заслуговує.

Звертаючись до прообразу - смерті Ісуса, - те саме посилюється на наш погляд. Яким жахливо нудотним і огидним мало бути видовище розп'яття! Деякі люди можуть бути досить жорстокими - можливо, солдати та правителі євреїв - щоб знайти задоволення, спостерігаючи такі видовища, але ніхто інший. Сам Бог наклав цю сцену густою завісою темряви, ніби щоб закрити жахливе видовище від ангелів.

Вигляд Ісуса, який страждає, вмирає, напевно, змусив багатьох сердець завмирати. Його спину вже переорала страшна напасть; Його чоло було пронизане й роздирте терновим вінком; кров заплямувала Його одяг, Його обличчя, Його тіло; і тепер, слабкий і знепритомлений від болю і втрати крові, тремтячий і виснажений, настав початок кінця. Вони роздягають Його догола, оголюючи Його відкриті рани та закривавлене тіло. Його кидають на землю, а руки й ноги прибивають до грубого хреста. Тепер Він піднесений між землею й небом і висить там шість годин, поки тіні смерті не наповзуть на обличчя й форму. Тіло тепер жахливо в жахливих обіймах смерті! Яке видовище! Хто на небі чи на землі міг би дивитися на це без жаху! Це було жахливе, огидне видовище. Здавалося, Бог нахмурився, покриваючи небеса; стогнати, розриваючи землю й скелі. Але це було необхідно. Без пролиття Його крові не могло б бути прощення. Щоб зробити нас праведними, ВІН повинен бути проклятий.

2. Жертва за гріх невігластва. Закон вимагав жертви за гріх невігластва. Воно відрізнялося від цілопалення в таких аспектах. Весь жир мав бути обережно видалений з «нутрошів» і спалений на жертovníку; але всю тушу слід було винести «на чисте місце, де попіл висипають і (там) сплять на дровах у вогні». Здається, це має на меті показати, наскільки огидним для Бога є гріх – навіть у його найлегшій формі, тобто коли він вчинений через незнання. Автор Послання до євреїв (розд. 13:11-13) говорить про розп'яття Христа поза міською стіною як прообраз цієї жертви та визнає ганьбу, пов'язану з цим. «Бо тіла тих звірів, чию кров первосвященик приносить у святиню як жертву за гріх, спалюють поза табором. Тому й Ісус, щоб освятити людей власною кров'ю, постраждав без Тож виходьмо до Нього поза табором, несучи Його ганьбу». Він «за нас став гріхом», понісши його сором і покарання. Тож будьмо готові розділити Його сором і ганьбу. Сором хреста не припинився.

Ті, хто в усьому слідує за своїм Господом, зневажаються як ніколи. Але вони задоволені тим, що терплять свій хрест, зневажаючи ганьбу, як їхній божественний Учитель, і терпеливо чекають великого дня свого виправдання. Сором насправді з іншого боку. Отже, Петро пише: «Нехай ніхто з вас не страждає, як убивця, або злодій, або злочинець, або як втручання в чужі справи; але якщо хто страждає як християнин, нехай не соромиться, але нехай прославляє». Бог в цьому імені».

У цій жертві за гріх невігластва міститься урочистий урок для недбалих і лінивих, які сповідують свою віру в Христа. Дуже велика кількість із них повністю нехтує вивченням Божого святого слова і приймає як належне своє абсолютно безпечне становище у Христі; але якщо запитати про «причину надії, яка в них», вони будуть збиті з пантелику і не знайдуть задовільної відповіді. Вони почули голос, або відчували зміну, або привласнили текст, який, можливо, ніколи не призначався їм, або вони «довірилися Христу». Вони більше не сумнівалися: сумніватися було грішно. Але вони не потрудилися ПЕРЕВІРИТИ своє становище Святим Письмом істини; вони не «шукали і бачили». Яке диво, що багато хто продовжує сліпо, з почуттям власної безпеки, в той же час чинячи гріх невігластва. Одного разу письменник зустрів проповідника Євангелія, який заявив, що він живе абсолютно безгрішно; він досяг піднесеного стану «досконалого освячення». Я поставив йому кілька запитань щодо деяких позитивних заповідей Ісуса Христа. Він визнав, що жив у повній нехтуванні ними - не приділяв їм особливої уваги і вважав їх непотрібними! Цей чоловік щодня вчиняв гріх через невігластво, гріх, набагато мерзенніший і винніший, ніж будь-який інший згідно з законом Мойсея. Цей гріх потребує спокути Христа так само, як і будь-яка інша форма злочестивості; і щоб усунути його, потрібно «дослідити Писання».

3. Жертва рудої телиці. У 19 розд. Чисел надано повні відомості про цю жертву. Тварина мала бути вся руда і «без плями». Священик Елеазар мав вивести її поза табір і там убити її. Потім він мав взяти її кров і своїм пальцем окропити нею перед дверима скинії сім разів. Потім він повинен був спалити все її тіло, а в середину вогню він мав кинути «кедрове дерево, і ісоп, і багрянець». Попіл від телиці мав бути складений у чистому місці, а коли потрібно було використовувати, змішувався з джерельною або проточною водою. Це була «вода очищення», яка використовувалася для очищення людей від усіх видів плотської скверни.

Ця жертва червоної телиці дає нам ще один великий образ жертви Христа. Його колір — повністю червоний — вказує на інтенсивність і повноту Його страждань заради нас. Він був занурений у них. Він сказав: «Я маю хрищення, яким я хрищуся, і як мені важко, поки це не здійсниться!» Хрещення ніколи не окроплення; це повне переважання. Христос був повністю охоплений стражданнями. «Всі твої хвили та твої хвили пройшли надо мною».

Ялиця була «без плями», і на ній не було ярма. Воно ніколи не було на службі людині, а повністю зарезервовано для Бога. Тут можна вказати всю відданість Ісуса служінню Богу. Він сказав: «Мені подобається виконувати волю Твою, о Боже»; «Їжа та питво Моє — щоб чинити волю Того, Хто послав Мене, і довершити діло Його». Вона згоріла повністю; вся туша була спалена. Про Ісуса ми читаємо: «Ні одна кістка Його не буде зламана». Його було,

так би мовити, «всепаленням». Дух, душа, тіло, все «поглинуте» в агонії та смерті. «Кедрове дерево, ісоп, і багрянниця» можуть вказувати на надзвичайну гіркоту чаші, яку дав Йому пити Його Отець. Про її гіркоту ми можемо судити по Гефсиманії. Його гіркий крик: «Отче Мій, якщо можливо, нехай обмине Мене ця чаша» і Його кривавий піт є ознаками агонії душі, яку ніс дорогий Спаситель. Попіл і вода очищення вказують на силу крові Ісуса очищати нас від гріхів і відокремлювати нас для служіння Богу. «Бо якщо, — говорить натхненний автор, — кров козлів і биків, і попіл телиці, посипавши осквернених, освятають для чистоти тіла, то тим більше кров Христа, Який через вічного Духа, відданого Богові бездоганного Себе, очистить свою совість від мертвих учинків, щоб служити Богові Живому».

Ця цікава тема жертвних типів і тіней може бути розглянута набагато далі; але ми зайшли досить далеко для нашого простору та терпіння читача. Немає сумніву щодо типового характеру цих приношень, які робилися рік за роком і день за днем. Усі вони вказували на єдину велику жертву Христа. А тепер, озирнувшись з нашого оглядового майданчика, як мило співати:

До побудови скинії було дозволено приносити жертви будь-де, але пізніше було лише одне місце і один жертвник, на якому можна було приносити жертви: це був жертвник прямо перед дверима скинії. Отже, є одне місце — Голгофа і одна жертва — розп'ятий Христос, куди ми тепер можемо прийти й знайти спасіння. «Я є дорога, правда і життя; ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене». «Немає іншого імені, даного людям, яким ми мали б спастися».

РОЗДІЛ ІХ

УМИВАЛЬНИК

МІЖ жертвником цілопалення та дверима скинії стояла Умивальниця. Він був зроблений з латунних дзеркал «служиць». Його розмір і форма не враховуються. Він, мабуть, був значних розмірів, оскільки використовувався для купання священників. Спроба священників увійти до скинії, не обмившись біля умивальника, означала миттєву смерть. Що символізує цей умивальник? Те, що це віщує щось дуже важливе, видно з жакливого покарання священника, який зневажав чи нехтував цим. Відповідаючи на це питання, я хочу звернути особливу увагу на уривок в еп. 6:25-27. «Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав Себе за неї, щоб освятити її, очистивши купіллею води зі словом» і т.д. Тут є очевидне посилення на освячення священника біля умивальниці, яке допомагає нам правильно зрозуміти його значення. Умивальник символізує дві речі, нерозривно з'єднані разом — «Воду зі Словом».

1. На «Слово» вказує речовина, з якої була утворена умивальник — дзеркала жінок-служиць. Призначення дзеркала - відображати свою подоби. Слово Боже апостол Яків порівнює із дзеркалом. «Бо коли хтось слухає слово, а не виконавець, він подібний до людини, що дивиться на своє природне обличчя в дзеркалі, бо він дивиться на себе, і йде геть, і відразу забуває, якою людиною він був. Але він який дивиться на досконалий закон,

закон свободи, і так продовжує, будучи не слухачем, який забуває, а виконавцем, який діє, цей чоловік буде благословенний у своїх діяннях" Джем. 1:23-25. Це вражаюча і красива ілюстрація слова Божого. Це показує нам нас самих; воно викриває нашу оголену деформацію – зіпсований стан наших сердець – в очах Бога, і таким чином спонукає нас шукати очищення та оновлення. Слово Боже займає найважливіше місце у спасінні грішника. Ми «породжені» словом. Давид сказав: «Твоє слово оживляє мене»; «Віра приходить від слухання слова Божого»; Це — «духовний меч» і «живий і активний, гостріший за будь-який обосічний меч». Дехто каже, що слово Боже — це «мертва буква», але ніхто не може сказати так правдиво у світлі цих писань.

2. «Вода» у вищенаведеному вірші (Еп. 5) відноситься до християнського інституту хрещення. Усі вчені згодні з цим; і дійсно, неможливо сумніватися в цьому, якщо зрозуміти місце і план хрещення, як навчає Новий Завіт. Давайте подивимось. Хрещення у воді. «Ось вода, що заважає мені хреститися», «Чи може хтось заборонити воду, щоб цим не хреститись». Хрещення — обмивання (або купання); «Встань і охрестись, і обмий (омий) гріхи свої, прикликавши ім'я Його». Хрещення має бути лише віруючий, який кається. «Хто увірує і охреститься, той спасеться», «Покайтеся, і нехай кожен із вас охреститься в ім'я Господа Ісуса для відпущення ваших гріхів». Хрещення впускає в «єдине тіло», Церкву. «Ви всі хрестилися в одне тіло». Хрещення призначене для «спасіння» або «відпущення гріхів». Див. Марка 16:15-16; Дії 2:28.

Отже, ми приходимо до висновку, що вода з умивальниці перед дверима скинії символізує хрещення. Ми робимо це тому, що це не може представляти нічого іншого, і тому що аналогія повна. Це стане ще більш переконливим у наступному розділі. Просто зараз я хочу показати подвійний тип - "Вода зі словом". В Тит. 3:5 ми читаємо: «Згідно зі Своїм милосердям Він спас нас через купівлю (марг., умивальник) відродження та оновлення Святого Духа». Ми бачили, що слово Боже є «духовним мечем», тобто засобом, яким Святий Дух користується для навернення. Тому те, що робить слово, робить дух. Отже, у наведеному вище тексті ми маємо встановлену істину, що слово та вода нероздільні у відродженні. Тієї ж істини навчає Ісус: «Коли хто не народиться від води й духа, не може увійти в Царство Боже» (Івана 3:5).

РОЗДІЛ X

СВЯЩЕНСТВО

Левитське священство було типовим для християнського священства. «І ви, як живе каміння, будете дім духовний, щоб бути святим священством, щоб приносити жертви духовні, приємні Богові через Ісуса Христа», 1 Петра 2:5. Також вірш 9: «А ви – рід вибраний, священство царське, народ святий, народ у власність Божу». «Ти гідний взяти книгу та відкрити її печатки, бо ти був убитий і відкупив для Бога Своєю кров'ю людей кожного племені, і язика, і народу, і народу, і зробив їх для Бог наш Царство і священники, і вони

царюють на землі» Одкр. 5:9, 10. «Отож, браття, маючи сміливість увійти до святині кров'ю Ісусовою, дорогою, яку Він нам присвятив, новий і живий шлях, крізь завісу, тобто його тіло, і маючи великого первосвященника над домом Божим, наближаймося з правдивим серцем, у повноті віри, окропивши наші серця від зла; совість, а тіло наше чистою водою омите» Євр. 10:19, 20. «Ми маємо жертвник, якого не мають права їсти ті, що служать скинії» Євр. 13:10. Також вірш 15:11: «Тож через Нього постійно приносимо Богові жертву хвали, тобто плід уст, що сповідують ім'я Його».

Ці вірші навчають:

1. Що всі християни є священиками для Бога у Христі. Тому не існує такого поняття, як класове священство, яке існує в Церквах Риму та Церкві Англії. Ця помилка в усі віки, відколи її нав'язували Церкві, була плідним джерелом помилок. Без сумніву, це корінь дерева антихриста. І як важко викорчувати це зло! Різниця між «духовенством» і «миряними», одноосібне служіння, і навіть будь-яка форма простого офіціалізму простежується до цього гігантського зла.

2. Що «зміна священства є також зміною закону». Наші жертви є «духовними», а отже, наш вівтар є духовним. «Жертва меси» і «вівтар» Єпископальної Церкви, священичі ризи, приношення фіміаму — все це однаково чуже «новому і живому шляху». Вони або належать до мертвого юдаїзму, або до язичницького ідолопоклонства.

3. Що посвячення священика за законом було типовим для посвячення християнина Христу.

У попередніх розділах ми бачили, що взаємне розташування жертвника всепалення та умивальниці у дворі скинії вказувало на шлях спасіння. Бо як обидва стояли навпроти дверей скинії, так і хрест Христовий і обряд хрещення стоять навпроти церкви, і до них потрібно підійти, щоб увійти до неї. Знову ж таки, перше, до чого підходили через ворота двору, був вівтар, а потім умивальник. Отже, на шляху спасіння грішник спочатку приходить до Христа розп'ятого, увірувавши, каючись; потім, як розкаяний віруючий в Ісуса, він хреститься і входить до церкви. Тепер цей порядок змінено введенням хрещення немовлят. Ця практика ставить «умивальник відродження» перед хрестом Христа і призвела до деяких жадливих помилок у доктрині; бо, правильно розпізнаючи біблійний зв'язок між хрещенням і відпущенням гріхів і новим народженням, майже всі служби хрещення немовлят навчають, що дитина відроджується у хрещенні. І ця доктрина настільки міцно тримається на священнослужителях і людях, що перші часто соромляться читати поховання над мертвим немовлям, яке померло нехрещеним; а останні часто уявляють немовля в такому випадку ЗАГУБЛЕНИМ. За природою речей хрещення немовлят повинно бути неправильним, оскільки, як ми бачили, слово Боже має бути присутнім і діяти в серці охрещеної особи. Хрещення — це не просто тілесна дія. Це хрещення всієї людини, душі й тіла; це означає смерть для гріха і воскресіння для «нового життя»; він виражає внутрішню віру та каяття зовнішнім символом. Тепер, оскільки жодна з цих речей не може бути правдою щодо немовлят, безсумнівно, що хрещення немовлят суперечить слову Божому. Що потім? Порядок свячення священиків є порядком навернення до Бога. Оскільки кандидат у священство вперше прийшов зі своєю жертвою і отримав спокуту через кров

невинної жертви, будучи сповненим віри та покаяння; потім був викупаний в умивальнику; потім був одягнений у чисті білі шати; а потім увійшов до святого місця, щоб служити в скинії; тому під час навернення бідний заблукалий грішник повинен спочатку прийти з вірою та покаянням до розіп'ятого Спасителя – до крові Його хреста – і, таким чином повіривши, охреститися у воді в ім'я Отця, Сина і Святого Духа, і таким чином «зодягнувшись у Христа», він одягнений у свою бездоганну праведність і готовий увійти в Церкву і стати її жвавим членом.

А тепер, завершуючи цей розділ, нехай мій люб'язний читач запитає: «Чи таким чином я прийшов до Христа?» Я прошу вас дослідити Новий Заповіт і самі судити, чи це «шлях Господній» чи ні. Спочатку прийдіть до Ісуса – прийдіть до Агнця Божого – прийдіть до крові Нового Завіту, прийдіть і довіртеся Йому, прийдіть і полюбіть Його, прийдіть і повністю віддайте себе Йому, і таким чином, і тільки таким чином, прийдіть до його хрещення, бути "похованим з Христом" і "у Христі". Похуйте старе життя – стару людину, і встаньте з символічної могили, щоб жити для Христа, святості та вічності. Тоді з радістю увійдіть у Його святе місце – Церкву, і побожно служіть великому Цареві, і солодко насолоджуйтеся «причастям святих».

РОЗДІЛ XI

СВЯТО МІСЦЕ

Священик, належним чином освячений, увійшов до святого місця, щоб служити в ньому. Святе місце було першим відділенням скинії, відділеним від «Святая Святих», або внутрішнього відділення, товстою завісою з дуже дорогого матеріалу. Ця завіса повністю приховувала Святе Святих від погляду, і лише раз на рік її проходив первосвященик. Завіса на дверях скинії була зроблена з того самого високоякісного матеріалу, що й завіса, і, безперечно, була опущена, щоб затуляти Святе Місце від зовнішнього вигляду. Тепер це Святе місце зі своїми меблями та богослужінням є типовим для Церкви Ісуса Христа. Під терміном «церква» я не маю на увазі нічого універсального, містичного, чим багато хто зараз вважає Церкву, але зібрання Христового народу, що регулярно збирається в будь-якому місці, щоб поклонятися Богові в душі та правді; або, іншими словами, Церква Божа, як це наказано та представлено перед нами в Новому Завіті. У цій церкві всі священики - як ми бачили - зроблені такими кров'ю і водою - вірою в Христа і хрещенням. «Приступімо (як священики), окропивши серця наші від злого сумління, і обмивши (омивши) тіло в чистій воді». І як ніхто не наважується увійти до скинії, якщо не був належним чином висвяченим священиком, так ніхто не повинен наважуватися входити в Церкву та брати участь у її привілеях, хто не був належним чином освячений у спосіб Божого призначення.

Про церкву, коли вона вперше була заснована (Дії 2:42), сказано: «Вони перебували в науці апостолів та в спільноті, у ламанні хліба та в молитвах». Цей уривок вказує на основні речі, які залучають відданість і поклоніння церкви. І в нашому дослідженні скинії з її меблями та послугами ми виявимо, що ці речі були тими речами, які найбільше символізували.

СВІТНИК.

Починаємо із золотого світильника. Це був дуже красивий і дорогий предмет меблів. Він був вибитий з однієї суцільної маси золота вагою в талант, що дорівнювало 5475 фунтам стерлінгів у наших грошах. Він мав центральну підставку з вертикальним світильником і шість ліхтарів, по три з обох боків. Усе це було зі смаком та орнаментами, у формі квітів і плодів гранатів. Олію, видобуту з оливкових ягід, спалювали в лампах, які випромінювали надзвичайно яскраве полум'я. Вогням ніколи не дозволяли гаснути, але священики мали обов'язок постійно поповнювати їх олією та обробляти. Для допомоги в обрізанні були надані золоті щупи, але не вогнегасники. Світильник був розміщений ліворуч від святого місця і був ЄДИНИМ СВІТЛОМ.

Що ж у Церкві Христа мав передвіщати цей прекрасний світильник з його палаючим полум'ям? Відповідь – слово богонатхнення, або «вчення апостолів». Це вчення є словом Божим, і нічим іншим. Наступні порівняння покажуть правдивість цього висновку:

1. Світильник мав велику цінність, будучи з чистого суцільного золота. Слово Боже є чистим і має неоціненну цінність. Ті, хто знають щось про його цінність, повністю підтримують вислів псалмиста: «Які дорогоцінні для мене думки Твої, Боже!» Слово Боже дорогоцінне, бо відкриває Бога, небо, вічність; показує шлях спасіння, святості та вічного життя. Одним словом тому, що вона сповнена Христа.
2. Чисте золото є найстійкішою речовиною. Тут знову свічник свідчить про слово Боже, яке «перебуває вічно».
3. Це було надзвичайно красиво. Слово Боже сповнене краси святості.
4. Сім гілок вказують на досконалість - повноту. «Число сім було ідеальним числом. Зі значною силою та красою було висунуто припущення (див. Мастона «Христос у шкіні»), що ці сім світильників вказують на Біблію з трьома її великими розділами: закон, псалми та пророки з одного боку; і три частини Нового Заповіту - Дії, Послання та Одкровення з іншого боку; з Христом у Євангеліях як головною центральною основою. Проте я схильний розглядати ці сім гілок як такі, що мають на меті вказати на іншу справу. Я вважаю, що установи Старого Завіту були типовими для речей, які по суті належать до нового. Отже, свічник представляє ВЧЕННЯ НОВОГО ЗАПОВІТУ, тобто вчення апостолів. Отже, я беру сім гілок — досконале число — щоб представити «єдність духу», як підсумовано в Еф. 4:1-6: «Отож, я, в'язень у Господі, благаю вас поводитися гідно покликання, до якого вас покликано, з усією покорою та лагідністю, з довготерпінням, терплячи один одного в любові, старанно зберігати єдність духа в союзі миру, як і ви були покликані в одній надії вашого покликання; один Господь, одна віра, одне хрещення, один Бог і Отець усіх над усім, і через усе, і в усьому».

Єдність світильника виявлялася не лише в досконалій кількості його гілок, але й у тому, що весь він був вибитий з однієї суцільної маси золота. Це чудово свідчить про єдність духу, викладену «вченням апостола». Як ми бачимо в Еф. 4, існує сім одиниць в єдності духу, і всі вони виникли з однієї дорогоцінної маси – Господа Ісуса Христа, і всі нероздільно з'єднані з

Ним. Зняти будь-яку з гілок світильника спотворило б його і знищило б його досконалість. Отже, усунення будь-якої речі, згаданої Павлом у «єдності духу», означало знищити її повноту та зробити її спотвореною. Припустимо, спробуємо його дію. Давайте вилучимо з християнства (бо це означає «дух») «єдиного Господа». Яким безглуздом стане все інше!

Було б тіло з духом, але без голови. Віра не мала б ні привабливості, ні об'єкта; хрещення не мало б кінця, і надія не мала б стимулу.

5. Світло свічника було єдиним світлом скинії. Вікон не було. Ніяке світло не було запозичено у природи. При світлі лампад священник працював, і всі інші предмети в скинії було чітко видно. Його м'яке, ясне світло освітлювало все великою красою. Так і в Церкві Христовій. Вчення апостолів є єдиним правилом віри і обов'язку. Для всіх, хто бажає догодити Богові, надзвичайно важливо зрозуміти це. Страшними та руйнівними були наслідки нехтування цим у всі християнські віки. У попередньому розділі ми бачили, що апостоли були наділені божественною владою та зодягнені непогрішимою силою як засновники та організатори Церкви. Якби цю велику істину завжди визнавали, людські віровчення, доктрини та секти були б неможливі. Цій владі повинні підкорятися природа і розум. У міру того, як «вчення апостолів» переважає в Церкві, ми, як християни, повинні розрізняти своє місце і роботу, і дивитися на славу Христа в усіх Його таїнствах.

6. Священики повинні були підтримувати прибрані та запалені лампи. Отже, у Церкві Божий народ зобов'язаний зберігати віру, як вона була передана спочатку, і зберігати її вільною від усіх втручань і спотворень.

Отже, свічник був символом вчення натхнених апостолів Христа. І оскільки основою та змістом цього вчення був Христос, ми бачимо, наскільки досконалим прообразом цього був свічник. Причиною присутності свічника в скинії було те, що його світло могло світити. Отже, причина навчання апостолів у церкві полягає в тому, щоб Христос був нашим світлом, щоб ми могли наповнитися Його світлом і піти у світ, щоб у свою чергу бути «Світлом для світу».

РОЗДІЛ XII

СТІЛ НАСЯДНИХ ХЛІБІВ

ЦЕ був стіл із дерева акації, покритий золотом, із золотою короною. Його довжина становила 3,5 фути, ширина — 2 фути, висота — 2,5 фути. У ньому були посуд, ложки, миски та кришки; все з чистого золота. Цей дорогий і красивий стіл використовувався для того, щоб тримати «хліб показний». Повні вказівки подано в Лев. 24:5-9. «Хліб показний» складався з дванадцяти прісних коржів: по одному для кожного племені. Їх мали розкласти на столі у два ряди — по шість у кожному «перед Господом». Їх мали їсти лише священики щосуботи; і свіжі хліби, покладені замість них, коли старі були вилучені. Цей стіл стояв з правого боку скинії, навпроти золотого свічника.

Немає сумніву, я вважаю, що це мало на меті символізувати «ламання хліба», наступне, що помічено в Діях 2:42 серед речей, яких Церква «неухильно» дотримувалася. Точки порівняння ясні, як тінь його суті. 1-й Стіл був весь покритий золотом (ми зустрічаємо золото всюди в skinії), що вказує на дорогоцінні речі, викладені в Господній Вечері. Золото цінується і шукається понад усе інше. Але для голодної душі духовний бенкет Господньої трапези цінується набагато більше, ніж «золото, що гине». 2-й. Хліб був представницький. Дванадцять хлібів символізували дванадцять колін Ізраїля. Представницьким є і хліб Господнього столу. Є лише один хліб, і він представляє тіло Христа: «Це тіло Моє». Це також символізує єдність «Його тіла Церкви»: «Ми один хліб і одне тіло». 3-й. Лише священики брали участь у ii; а в Церкві лише ті, хто приєднався до християнського священства, беруть участь у Господній вечері. 4-й. Хліби їли щосуботи. Отже, Правда Церкви споживає Вечерю Господню кожного першого дня тижня: день, присвячений тепер християнському поклонінню. «Першого дня тижня зібралися учні, щоб переломити хліб» (Дії 20:7). 5-й. Хлібці називалися показним хлібом; і в Вечері Господній смерть Ісуса «з'являється, доки Він не прийде». 6-й. Корові були на поминки. Отже, Вечеря Господня є поминальним святом: «Це робить, — сказав Ісус, — на спомин про Мене». Звісно, є моменти, де це порівняння не піде нанівець, але вищесказаного достатньо, щоб встановити передбачувану подібність столу з поданими хлібами до Вечері Господньої.

Саме тут варто зауважити, що поки священик був зайнятий служінням skinії, хліб столу та частини тварин, принесених у жертву, становили (наскільки нам відомо) його єдину їжу. І як це благословенно вірно, що для християнина ХРИСТОС (як описано як у жертві, так і в хлібі) є єдиною їжею для його душі!

Саме в цей момент варто звернути увагу на те, як детально описано все в skinії, навіть до найменшої та, здавалося б, найнезначнішої статті. Отже, якщо skinія та її служіння були призначені для прообразу Церкви Христа, то якою ж небезпечною роботою є зміна або відмова від будь-якого Господнього призначення! Безсумнівно, обов'язком кожного християнина є наполягати на тому, щоб обряди Господа виконувались згідно з апостольським методом. Апостол Павло вважав за потрібне написати до коринфської церкви, щоб виправити зловживання, що стосуються саме цього питання Вечері Господньої. Вони відійшли від наказу, переданого їм ним самим, і звели обряд до спільної трапези, і таким чином позбавили його всього його прекрасного значення. Щоб переконати їх у необхідності дотримання порядку непорушним, він повідомляє їм, що Господь відкрив йому це через особливе одкровення. «Я ОТРИМАВ ВІД ГОСПОДА те, що й вам передав, як те, що Господь Ісус тієї ночі, коли Його зрадили, взяв хліб і, віддавши подяку, поламав і сказав: Це тіло Моє, що Чиніть так само чашу на спомин про Мене, кажучи: «Ця чаша є новою угодою в Моїй крові». коли ви їсте цей хліб і п'єте цю чашу, ви звіщаєте смерть Господню, аж поки Він прийде». Щоб виконати цей прекрасний і вражаючий обряд, перші християни збиралися разом кожного Господнього дня (Дії:20:7), таким чином об'єднуючи символи Його смерті з днем, коли Він воскрес із мертвих: найбільш відповідний і відповідний союз. Але як ця божественна постанова докоряє необдуманим людям, які вважають себе мудрішими за Бога, коли втручаються в цю божественну постанову — деякі приховують чашу від людей; деякі розрізають хліб на сто частин, таким чином руйнуючи

образ «єдиного тіла»; деякі відвідують його лише раз на місяць або навіть раз на квартал, таким чином руйнуючи союз між смертю та воскресінням; і дехто робить це просто післяслужінням, замість того, як на початку, роблячи його центром і головною причиною для зборів разом, через його чудове вчення про Христа, який є головним і центром у зібранні святих.

РОЗДІЛ XIII

ЖЕРТОВНИК КАДИЛА

ЦЕ стояло між свічником і столом для хлібів, «перед завісою».

Як і стіл, він був зроблений з дерева акказії, вкритого чистим кутим золотом. Він був 21 дюйм завширшки та 3½ футів заввишки; і квадратної форми. Він мав роги на верхньому куті, як жертівник цілопалення. і держакі були прикріплені до його боків, щоб тримати його під час руху. Пахощі, які щодня спалювали над ним священики вранці та ввечері, були сумішшю солодких трав. Цю суміш слід було використовувати виключно на вівтарі пахощів і не можна було використовувати спільно людьми під страхом смерті. Бачачи, що це була божественна сполука, ми цілком можемо повірити, що запах, який виділяється під час горіння, був неймовірно ароматним. Часи, коли спалювали ладан, були години, ранок і вечір, коли люди збиралися біля воріт шкіни для молитви. Див. Луки 1:8-10.

Отже, у нас не залишається жодного сумніву щодо переносного значення цього ладану. Це прообраз «МОЛИТВ» церкви; читач пам'ятає, що це залишився акт церковного богослужіння, як зазначено в Дії 2:42, і ми повинні розглянути його. У Одкр. 8:3-4 ми читаємо: «І прийшов інший ангел, і став біля жертовника (кадила), і було дано йому багато ладану, щоб він додав його до молитов усіх святих, на золотий жертовник, що перед престолом, і дим кадила з молитвами святих піднялися перед Богом із руки ангела». Давид молився, показуючи своє розуміння значення кадильного жертовника: «Нехай буде молитва моя, як кадило, перед лицем Твоїм». Нам не потрібні додаткові докази. Пахощі символізували молитву; і оскільки ціле є прообразом Церкви Божої в євангельську добу, кадило має означати «молитви», які становлять істотну частину порядку божественного поклоніння в церкві. Оскільки це зроблено виключно для використання в шкіні, це вказує на те, що жодне поклоніння не прийняте для Бога від тих, хто не наближається до Нього новим і живим способом, як було зазначено в цій праці. Припустити, що грішник може просто молитися про свій шлях до прощення та спасіння, означає відкинути «шлях» Господа, як ми бачили його прообразом.

Вогонь на жертовнику кадила було взято з жертовника всепалення. З того ж місця брали і вогонь для «кадильніці». Надав і Авігу були вражені смертю за те, що запалили «чужий вогонь» перед Господом, тобто вогонь, не знятий з жертовника всепалення. Тим самим вони розірвали зв'язок між двома вівтарями. Цей урок полягає в тому, що якими б гарячими не були наші молитви та хвала, якщо ми спочатку не прийшли до Христа і не «отримали спокуту» у визначений Богом спосіб, наші молитви будуть огидою для Бога.

До молитов Церкви входять хвала і подяка. Усі молитви повинні бути змішані з вдячністю Богу за минулі отримані милості. Ладан був чудовим ароматом. Це вказує на те, наскільки Бог задоволений, коли ми поклоняємося Йому і викладаємо перед Ним прохання нашого серця.

Отже, ми бачимо, що перше відділення скінії з його меблями передвіщало поклоніння Церкви Божої в євангельську добу. Читачеві пропонується вивчити перше послання Павла до коринтян, де він незабаром побачить, що те, що ми вказали, було саме тим, що Павло під божественним керівництвом «налаштував» для поклоніння Церкви, коли вона зібралася. разом. У розд. 11 він починає з того, що хвалить їх за дотримання «традицій», тобто обрядів Христа. Потім він виправляє певні порушення, які вони допустили, здебільшого зберігаючи «традиції», які вони передали. Потім згадуються «вчення» в Церкві. Це, очевидно, мало взаємний характер, і багато хто брав участь. Тут ми бачимо чітку вказівку на те, що Церква продовжує «вчення апостольське». Потім опустіть у розд. 11 ми бачимо, що вони також продовжували «ламати хліб»; і в розд. 14 йшлося також про «молитви», якими постійно займалася Церква.

Тепер, перш ніж покинути святе місце, ми можемо розглянути мудрість і любов Бога, щоб таким чином упорядкувати поклоніння Його Церкви. Під час об'єднання головною привабливістю для Церкви була Господня Вечера, яку Бог так призначив, не через елементи, а через те, на що вони вказували. Вони чудово описували тіло і кров Христа: вони говорили про викуплення, прощення, мир з Богом; вони представляли джерело й підтримку духовного життя і вказували на славетну появу Ісуса Христа. Чи може бути щось більш придатне і відповідне, ніж місце, яке займає цей обряд у Церкві? «Навчання» або розкриття божественної істини тими, хто компетентний навчати, також є найважливішим для зростання Церкви. «Бажайте щирого молока слова, — каже Петро, — щоб ви могли рости ним». І, нарешті, «молитви» (з якими має бути об'єднана хвала) наближають душу до Бога і утримують її там. Вони приносять нам благословення Бога. Через них ми знаходимо благодать, щоб допомогти в часі потреби. Дійсно, в цих божественних призначеннях ми маємо все, що можемо вважати необхідним для розбудови Церкви в божественному житті.

РОЗДІЛ XIV

СВЯТАЯ СВЯТИХ

ЦЕ відділення було квадратним приміщенням, відокремленим від Святого місця красивою завісою, про яку ми матимемо щось розповісти пізніше. Звичайно, будівля була побудована з тих самих матеріалів, що й Святе місце. Різниця між двома купе була в меблях і освітленні. Святеє Святих містило:-(1) Ковчег Завіту. Це була дерев'яна скриня, обкладена золотом. Він містив копію закону, золотий горщик з манною, що дивом зберігся, і жезл Аарона, який розпустився. (2) Престол милості. Це утворювало кришку ковчега з цільного золота. Чудова золота корона прикрашала боки, і два золоті херувими стояли, по одному на кожному кінці, з розпростертими один до одного крилами та схиленими обличчями до ковчега. Весь був вибитий з однієї маси золота. Як і Святе місце, Святе Святих не мало вікон; він також не мав

світильника, і, оскільки товста завіса була закрита, вона перебувала б у повній і вічній темряві, якби не славне світло, яке освітлювало його. Що це було за світло? Це було світло Бога шехіна. Прямо над Ковчегом Завіту підіймався чудовий символ божественної присутності — хмарний стовп удень і вогонь уночі. Цей таємничий вогонь проник крізь товсте покриття шкіни і зійшов на Престол Милосердя, між херувимами слави, і таким чином освітив Святе Святих вогником надприродного світла. Читач може легко уявити, яким дивовижним славетним мало бути це відділення з його золотими стінами, прекрасним покривалом і завісою, золотим ковчегом і престолом милості, і все це так яскраво освітлювалося божественним світлом з небес!

Що ж тоді представляє це Святе Святих? Немає жодних сумнівів, що це означає святу присутність Єгови. НЕБО, не місцевість, а стан, як ми читаємо в Посланні до Євреїв 9:24: «Бо Христос увійшов не до рукотворної святині, за зразком правдивого, але до самого неба, щоб тепер з'явитися перед обличчям Його». Бога за нас». Це остаточно. Тепер розглянемо символи докладніше.

1-й Золоті, багаті завіси та покриття, як пояснювалося раніше, вказують на багатство, славу, честь, святість, небесність. Усі ці речі належать Богові та небесам, як їх ПЕРВНОГО джерела.

2-й. Ковчег із престілом благодаті та Шехіна разом символізують Єгову, що сидить на високому троні. Ковчег завжди вважався тотожним присутності Бога. Те, що це був божественний намір щодо нього, зрозуміло з багатьох інцидентів, пов'язаних з ним у його подальшій історії. Коли його захопили филистимляни, вмираюча невістка Ілія вигукнула: «Відійшла слава від Ізраїля, бо взято ковчег». І коли його занесли до храму Дагона, бог-риба неодноразово падав перед ним. Куди б його не носили в неволі, мор і чума нищили людей. Узза був убитий за те, що доторкнувся до нього, а п'ятдесят тисяч людей із Бет-Шемешу було вбито за те, що він дивився в нього. З іншого боку, дім Овед-Едома був благословенним, поки він спочивав під дахом. Ізраїльтяни часто говорили, що Бог живе «між херувимами», а филистимляни говорили, маючи на увазі ковчег, «Бог прийшов у табір». З усього цього ясно, що ковчег в цілому був символом величності і жажливої присутності Бога. Тепер розглянемо його частини. (а) Ковчег містив копію закону. Павло каже: «Закон святий, справедливий і добрий». Це був символ досконалої святості Бога. Це був «закон завіту», і, отже, його місце в ковчезі означає, що Бог є «Богом завіту, який дотримується». «Слово Господнє не може бути порушене», воно «триває вічно», і те, що Він обіцяв, Він обов'язково виконає. Коли Бог явився у плоті, в особі Його Сина Ісуса Христа, сповнилися слова Давида: «Закон Твій я сховав у серці своєму, щоб не грішити проти Тебе», і Ісус «виконав Закон і зробив це честю». (б) Ковчег також містив «золотий горщик з манною». Манна була надприродною їжею, якою Бог годував свій народ у безплідній пустелі. Воно зійшло з неба; це було таємниче - люди казали: "Що це?" це не був продукт землі, бо пустеля була безплідною. Він дивом зберігся в ковчезі. Усе це ясно говорить про глибокий намір Бога, який був прихований віками, але тепер відкритий в Ісусі Христі, щодо хліба життя, який, коли людина споживатиме, житиме вічно. «Я — хліб життя», — сказав Ісус. «Ваші батьки їли манну в пустині та й померли. Це той хліб, що з неба сходить, щоб людина споживала його і не померла». Це «таємниця благочестя: Бог об'явився в тілі». (с) У

ковчег також було покладено «жезл Аарона, що розцвіло». Історія цього стрижня розкриває його значення. Корей, Датан і Авірон прагнули отримати священство і очолили повстання проти Мойсея та Аарона. Щоб утвердити Аарона та викрити їхній бунт, Бог наказав, щоб для кожного племені була суха палиця з написаним ім'ям голови кожного племені, повинні бути складені в скинії. «І сталося, що наступного дня Мойсей увійшов до скинії свідчення, і ось жезл Аарона для дому Левія зацвів, і розпустив бутони, і розквіт, і дав мигдаль». Таким чином, Аарон і його дім були повністю й остаточно встановлені у священстві; бунтівна партія зазнала жахливої смерті в нагороду за свою стриманість. Чому цей жезл поклали в ковчег? Згідно Numb. 11:10 його «зберігали на знак проти синів бунту». Це було його безпосереднє використання. Але хоча воно служило цій меті для Ізраїлю, воно також вказує на таємний намір Бога щодо царського священства Ісуса Христа. Вважайте: це була суха палиця. Христос був «як корінь із сухої землі». Але тепер він розцвів і став плідним як великий Первосвященик на Своєму престолі.

Отже, вміст ковчега красномовно говорить про таємний намір Бога, прихований віками, але тепер відкритий в Ісусі. «Як написано, що око не бачило, і вухо не чуло, і на серце людині не спадало те, що Бог приготував для тих, хто любить Його, але Бог відкрив нам через Свого Духа, бо Дух досліджує усе – так, глибини Бога».

3-й. Престол милості. Назва цього прекрасного покриття ковчега дуже натякає. Це СПИТАТЕЛЬ. Це вказує на жалісливу, милосердну і люблячу природу Бога. Тоді як вміст ковчега вказував на Божу праведність і вірність і вказував на прихід Христа як нашої праведності та нашого Великого Царя і Священника; престол милості говорить нам, що Бог милосердний і бажає нас спасти. Це вказує на те, що коли настане повнота часу, Бог забезпечить справжній престол милості — Ісуса Христа, чудовою тінню якого це було. «Він є умилоствителем за наші гріхи, і не лише за наші, але й за гріхи всього світу». Тут спостерігайте, як істина і праведність, любов і милосердя чудово поєднуються разом; перший у ковчезі, а другий у престолі. Отже, у Христі «милосердя та правда зійшлися».

4-й. Херувими слави. Це були образи ангелів, які дивилися вниз на віко благодаті, з розпростертими один до одного крилами. Їхнє ставлення свідчило про їх сильне бажання зрозуміти таємниці ковчега та вікона милості. Вони представляють ангелів і архангелів, які оточують престол Бога на небесах. Ми читаємо про херувимів, розміщених біля входу в Едем, щоб охороняти дерево життя і не дати винним людям їсти його. Це було милосердним попередженням, оскільки в цьому занепадому гріховному стані жодна людина не захоче «жити завжди». І тут вони охороняють престол милості; і коли вони так уважно дивляться вниз на віко милості та ковчег, нам пригадується вислів: «на які речі (речі нашого спасіння) ангели бажають подивитися». Немає жодного сумніву, що ангели Божі глибоко зацікавлені в долі людського роду. Про дітей Христос сказав: «ЇХНІ ангели завжди бачать обличчя Мого Отця, що на небі». У Посланні до Євреїв ставиться запитання: «Чи не всі вони духовні служіння, послані служити тим, хто має бути спадкоємцем спасіння?» Ісус представляє їх як тих, хто радіє Божій радості «над одним грішником, що кається більше, ніж над дев'яносто дев'ятьма праведниками, які не потребують покаєння». У всьому Старому Завіті вони відіграють важливу роль у служінні людині справами Божими; і у

великому майбутньому, як видно з Об'явлення, вони приєднуються до славних тріумфів Царя царів і Господа панів.

5-й. Шехіна слави. Це, як ми бачили, було надприродне світло, яке струмувало на віко милостині, і було єдиним світлом у Святає Сятих. Внутрішня скинія, як ми бачили раніше, була символом небес, а тут ми маємо символ Самого Бога. Небо не потребує світла природи — Бог є його світлом. Але ЦЕ місце і це світло вказували на те, що Бог зійшов, щоб жити з людиною. Як написано: «Він живе між херувимами». Бог також сказав до Мойсея: «Я буду говорити з тобою над віком поміж двома херувимами, що на ковчезі свідоцтва». Таким чином, це славетний прогноз слави Божої стосовно Церкви Ісуса. Але про це пізніше. Дозвольте мені лише тут зауважити той факт, що в обох відділеннях скинії не було підлоги, крім піску пустелі. У наступному розділі ми побачимо, що це було дуже важливо.

РОЗДІЛ XV

ПЕРВОСВЯЩЕНИК

Розгляд Первосвященика є нашою останньою, але найбільшою темою. Те, що Первосвященик мав бути прообразом Христа, Новий Заповіт цілком і багато доводить. Але, як ми побачимо, для ілюстрації слави і величі Христа потрібно навіть більше, ніж єврейський первосвященик. Оскільки тема широка, то найзручніше буде розбити її на розділи. Візьмемо спочатку ЙОГО ОДЯГ.

Це були багаті та красиві. Нижня одежа була з чистого білого полотна. Таким чином ми нагадуємо про чистоту й непорочність характеру й життя Ісуса, який був «святим, нешкідливим і непорочним, відділеним від грішників». Далі була «шата ефоду». Це була свого роду туніка, з синього матеріалу, що спускалася нижче колін. «На краю його» були гранати блакитні, пурпурові та червоні; чергувалися із золотими дзвонами, які солодко звучали, коли Первосвященик заходив у Святає Сятих. Примітно, що шати були з того самого матеріалу та кольору, що й завіси та внутрішні покриви скинії. Хитон Первосвященика ніби вказує на святую радість, яку приносить нам Євангеліє Христа. Поверх цієї ризи був ефод. Це був складний і дорогий предмет одягу. Це була коротка туніка, що висіла на наплечниках, і була зроблена із золота, блакиті, пурпуру, червоного та тонкого віссону. Золоті пластини були тонко вибиті і нарізані нитками, художньо опрацьовані. Коли деякий час тому відвідував Індійську та колоніальну виставку в Лондоні, я побачив східні вироби із золота, які дивним чином відповідали опису цього ефоду. Ця робота перевершила за багатством і красою все, що я коли-небудь бачив раніше. Ми маємо в цьому ефоді символ божественної слави та гідності нашого великого Первосвященика; не таким, яким Він з'явився на землі, але таким, яким Він тепер є перед лицем Бога за нас. На передній частині цього чудового ефоду містився нагрудник. Це також була стаття неймовірної краси. Його зробили квадратним і подвоєним, щоб утворити кишеню, що закриває груди. Його основа була з того самого матеріалу, що й ефод; але головна його краса складалася з дванадцяти дорогоцінних каменів різних кольорів, розміщених у ньому в чотирьох рядах по три в кожному. На кожному камені було вигравірувано одне з дванадцяти колін Ізраїля.

Отже, цілих дванадцять племен були представлені на цьому нагруднику; і поклав на серце Первосвященника, коли він з'явився перед Богом. Цей нагрудник із дванадцяти дорогоцінних каменів, що символізує дванадцять колін, є прекрасним символом Христа, нашого великого Первосвященника, який несе на своєму серці церкву, яку Він так любить; заступаючись за неї в присутності Свого Батька.

Дорогоцінні камені говорять про ЦІННІСТЬ, ЯКУ ІСУС НАДАЄ Своїй церкві. Про Своїх вірних людей Він каже: «Вони будуть Моїми... коли Я прийду підрахувати Свої коштовності». Він ніколи їх не забуває. Вони прекрасні красою небес; вони сяють у світлі Бога. На кожному з плечей первосвященника була золота пластина, також прикріплена до ефоду. У кожную плиту було вставлено великий оніксовий камінь, на якому було вигравірувано шість імен ізраїльських племен. Тут знову представлено дванадцять колін, а церква прообразом несеся на плечах Христа. У Святому Письмі плече є символом відповідальності та несення тягара. Таким чином, в Ісаї 9, «Уряд буде на Його (Христовому) плечі». Загублену та знайдену вівцю покладали доброму пастиреві на плече, а він, радіючи, ніс її додому. Тому наплечники призначені для ілюстрації того, як Ісус, як наш великий Первосвященник, береться за нашу справу і несе тягар наших турбот. «Отож, маючи великого Первосвященника, що пройшов небо, Ісуса, Сина Божого, тримаймося віри. Бо ми маємо не такого Первосвященника, якого не можна було б відчувати в наших недугах, але того, хто має випробувані в усьому, як і ми, але без гріха, отже, наближаймося з відвагою до престолу благодаті, щоб отримати милість і знайти благодать, щоб допомогти нам у часі потреби» (Його 4:14). -16). «Бо в тому, що Він Сам постраждав, будучи спокушеним, може й спокушаним допомогти» (гл. 2:18). ЦІКАВИЙ ПОЯС, пов'язаний навколо талії Первосвященника, був такої ж вишуканої та гарної роботи, що й ефод. Його символічне значення можна зрозуміти з таких уривків зі Святого Письма: «Бог, що оперезав мене силою, і дорогу мою вирівняв, ноги мої чинить, як у оленя» (Пс. 18:32-33). «Ти обернув для мене плач мій на танці, розв'язав верету мою і оперезав мене радістю» (Пс. 30:11). «Нехай ваші стегна будуть підперезані, а ваші світильники запалені, і будьте подібні до людей, що очікують вашого Господа... блаженні ті слуги, яких Господь, коли Він прийде, буде знайдений спостерігаючим. Істинно кажу вам, що він буде підперезайся, посади їх і прислужи їм» (Лев. 12:35-37). «Ісус, узявши рушник, підперезався, налив води в умивальницю і почав обмивати ноги учням» (Івана 13:3-5). Тож стійте, підперезавши стегна свої правдою (Еп. 6, 14). З цих уривків Святого Письма випливає, що пояс є дуже поширеною фігурою в натхненних писаннях і означає силу, швидкість, радість, готовність служити, правду. Усе це стосується Ісуса як нашого Первосвященника. Він могутній, щоб спасти, швидкий, щоб визволити, радіє своїм людям, завжди готовий служити їм і вести їх дорогами істини. Те, що цей пояс є значущим у застосуванні до Христа, видно з появи Ісуса у славі, як це було відкрито Іванові на Патмосі: «І я побачив сім свічників золотих, а посередині свічників одного, подібного до сина людського, одягненого в одіж до ніг, і підперезай груди золотим поясом» (Одр. 1:12-13). Верховний жрець також носив на голові митру або тюрбан. Це був тонкий льон або, ймовірно, шовк.

Він мав синю смугу, а спереду, над очима, була пластина з полірованого золота зі словами «СВЯТІСТЬ ГОСПОДУ». Слово святість означає освячений, або повністю виділений для

служіння Господу. Ісус не потребує такого напису, тому що на всьому, що Біблія говорить про Нього, ця істина вкарбована назавжди. Все Його життя на землі було освячено, і Його служіння нагорі повністю присвячене Богові та Його Церкві. «УРІМ І ТУММІМ» розміщувалися в кишені нагрудного знака. Нам невідомо, що це було. Дехто припускає, що це були блискучі камені, яскравість яких збільшувалася або зменшувалася відповідно до того, як Бог задумав, щоб вони керували ними на суді. Їх імена означають «світло і досконалість». Цікаві такі посилання: «А про Левія сказав: Туммім твій і Урім твій у благочестивого Твого» (Втор. 33:8). «І стане він (Ісус Навин) перед священником Елеазаром, і він запитає про нього судом Уриму перед Господом» (Чис. 27:21). «І запитав Саул Господа, але Господь не відповів йому ні в снах, ні в Урїмі, ні через пророків» (1 Сам. 28:6).

«І покладеш у нагрудник суду Урім і Туммім, і вони будуть на серці Аароновому, коли він входить перед Господнє лице; і Аарон буде носити суд Ізраїлевих синів на своєму серці перед Господнім лицем постійно. (Вих. 28:30). Наступний уривок із Критичної та пояснювальної біблійної циклопедії Фоссета буде прочитано з цікавістю: «Коментар доповідача вважає, що способом консультації був жеребок, як у Діях 1:2-6; Прип. 16:26. Швидше, камені з іменем Єгови і атрибути-- «світла» і «досконалості», вигравірувані на них, були складені всередині ефоду. Дивлячись, Первосвященик, одягнений в ефод, був поглинений небесним екстатичним спогляданням; і Бог отримав можливість проголошувати божественна воля... нагрудник верховного жреця був зроблений для того, щоб він міг носити дві чесноти, які були потрібні його служінню. правда і справедливість». Над серцем мумій жерців теж був символ світла (відповідаючи Урїму). Очевидно, що якими б не були Урім і Туммім, вони використовувалися для вказівки на досконалу і незмінну волю Бога; і це вони зробили за якимось безпомилковим знаком, невідомим нам. Який прекрасний образ Христа ми маємо тут. Він є «словом Божим», «дорогою, істиною та життям», досконалим одкровенням розуму та волі Бога для людини. І слово, яке Він сказав, судитиме нас останнього дня. «Слово Господнє досконале». З цього немає звернення. Якби всі, хто каже, що любить Господа, повірили в це. Це вирішило б усі суперечки; виключити всі несприятливі людські думки і вести нас усіх у «світлі Господа».

ПРИЗНАЧЕННЯ ПЕРВОСВЯЩЕНИКА

Єврейське священство було обране з племені Левія. Аарон належав до того племені, і всі наступні первосвященики були з його роду. «Первосвященик нашого віросповідання» був з коліна Юди за тілом. Таким чином, священство християнської релігії повністю «змінюється», як і «закон». Але тут я хочу звернути увагу на дуже важливу річ. Наш благословенний Господь не був нашим великим Первосвящеником у плоті. Його урочисте посвячення на цю високу посаду відбулося через Його смерть і воскресіння. Це зрозуміло з наступного: «Бо кожен первосвященик, взятий із людей, призначений для людей у справах, що належать Богу, щоб він міг приносити і дари, і жертви за гріхи, який може лагідно терпіти невігласів і заблуканих, для цього він сам також охоплений недугами, і через це зобов'язаний, як для людей, так і для себе, принести жертву за гріхи. Отже, Христос також прославив не Себе, щоб бути зробленим Первосвящеником, але Того, Хто промовив до Нього: Ти Син Мій, сьогодні Я породив Тебе, як Він також каже в іншому місці: Ти Священик навіки за чином

Мелхіседека». Порівнюючи Пс. 2:7 і Дії 13:33 ми бачимо, що слова «сьогодні я Тебе породив» були сказані про Його воскресіння, або народження з гробу. І очевидно, що саме до цього часу стосуються наведені вище слова з Послання до євреїв. Бог забрав Його з мертвих як Свого єдинородного Сина і підніс Його до Свого Первосвященника на небесах. Це стане само собою зрозумілим, коли ми далі досліджуватимемо природу Його священства. У тексті вище сказано, що це було «за чином Мелхіседека», і щоб показати справжню природу священства Христа, про цю чудову людину давнини сказано кілька дивовижних слів. Нам сказано, що Мелхіседек був «без батька, без матері, без родоvodu, не мав ані початку днів, ані кінця життя, але ПОДІБНИЙ ДО СИНА БОЖОГО, ПЕРЕБИВАЄ СВЯЩЕНИКОМ ПОВІКИ» (Євр. 7:3). Зараз я не маю наміру міркувати про ці твердження щодо Мелхіседека, але хочу зазначити, що автор має намір показати, що священство Христа є вічним, що воно мало бути безперервним священством, непорушним смертю. Звідси випливає, що Христос був призначений на Свою високу посаду Первосвященника лише після Своєї смерті.

Повертаючись до Мелхіседека, його ім'я означає «Цар праведності», а насправді він був «Царем Салема» (що означає мир). Отже, він був царем-священником; і ці посади він займав ОДНОчасно. Тепер Бог каже про Ісуса після Його воскресіння та вознесіння: «Я поставив Свого Царя на Моїй святій горі Сіон... Ти Мій Син, сьогодні Я Тебе породив. Проси в Мене, і Я дам Тобі народи на спадщину Твою, і Ти розіб'єш їх жезлом залізним, як посудину гончарну» (Пс. 2:6-9). «Давид не вознісся на небо, але сам каже: Сказав Господь Господеві моему: Сядь праворуч Мене, доки не покладу Твоїх ворогів підніжком ніг Твоїх» (Дії 2:34-36). Таким чином, видно, що Христос перебуває на престолі Бога, правлячи як Цар – «СВЯЩЕНИК НА СВОЄМУ ТРОНІ»; а не як Аарон перед престолом. «Він (САМ) є умилоствленням (милосердям) за наші гріхи».

КАНЦІЯ ПЕРВОСВЯЩЕНИКА

«Кожен Первосвященик призначений приносити як дари, так і жертви; тому необхідно, щоб цей Первосвященик (Ісус) також мав щось принести». І це Він мав! Але яка пропозиція! Йому не потрібно, як первосвященик закону, жертвувати за себе, але «Він помер праведним за неправедних»; Він «віддав Себе бездоганного Богу»; «бо такий Первосвященик став нам святим, нешкідливим, непорочним і відділеним від грішників». І «Христос прийшов як Первосвященик майбутнього Бога через більшу і досконалішу skinю, не рукотворну, тобто не від цього творіння, ані через кров козлів і телят, але через Його власною кров'ю, раз назавжди увійшов у святиню, отримавши вічне відкуплення».

Як наш Первосвященик, Ісус сповнений співчуття до Своїх страждаючих святих. Бо справді не ангели тримають Він, але тримає насіння Авраама. Тому Йому належало в усьому бути подібним до Своїх братів, щоб Він міг стати милосердним і вірним Первосвящеником у справах, що стосуються Бога, щоб ублагати гріхи людей, бо в цьому Він Сам постраждав, будучи спокушеним, Він може допомогти спокушаним». «Бо ми не маємо Первосвященика, якого не можна було б зворушити почуттям наших немочів, але того, хто був випробуваний у всьому, як і ми, але без гріха. "

«Хоч Він був сином, але навчився послуху через страждання; і, досягнувши досконалості, Він став для всіх, хто слухається Його, Автором вічного спасіння; названий від Бога Первосвященником навіки за чином. Мелхіседека». Ісус був «досконалим» у сенсі того, що був повністю введений у чин Первосвященника і Спасителя. Для цієї високої посади Він був підготовлений і підготовлений, будучи спокушеним і випробуваним у всьому, як і ми; і приносячи Себе бездоганного Богові в жертву за наші гріхи. Завершуючи цей невеликий трактат, я хочу звернути особливу увагу на нього.

ФАТА

Лише первосвященик один раз на рік у великий день спокути входив у святая святих за завісою з кров'ю вбитої жертви, якою він окроплював віко милості та перед ним, щоб спокотувати людей. Тепер нам сказано, що Христос раз і назавжди увійшов у святиню через завісу зі Своєю власною кров'ю. Давайте уважно розглянемо ЗАВІТУ, КРІЗЬ ЯКУ ПРОЙШОВ ІСУС. У Посланні до євреїв 10:19-21 ми читаємо, що завіса, через яку Христос пройшов до Свого славетного престолу, була Його власною плоттю. У точній відповідності з цим ми читаємо, що в ту саму мить, коли Його священне тіло було роздерто й роздерто на хресті, «завіса храму розірвалася надвоє від ЗГОРУ ДО НИЗУ». Це був БОЖИЙ ДІЙ, і він розкриває славетну правду. Роздерта завіса храму оголила і відкрила Святее Святих. Тоді таємниці, приховані віками, були розкриті. Уперше звичайний священик міг поглянути на цей чудовий ковчег і престол милості та побачити плями крові від поколінь жертвоприношень. Яке одкровення! Розрив цієї завіси також утворив лише одне довге відділення, без завіси між ними.

Але перейдемо від тіні до суті. Тією завісою було дорогоцінне тіло Христа; або, точніше, справжня завіса, яка відділяла святе від Святого Святих, доки вона не була роздерта смертю на хресті. Щоб заступитися за нас і увійти до Його славетного правління, завіса Його плоті має бути розірвана на частини – знищена: щоб у Своїм воскресінні, духовному тілі, Він міг увійти у славу присутність Бога зі «Своєю власною кров'ю», щоб окропити перед нею трон. І це роздирання тіла Христового оголило таємниці Бога в Євангелії. Те, що було приховано віками, стало явним. Тоді було розкрито славетне, що належить нашому миру у Христі. Життя і безсмертя були висвітлені. Але не тільки так. Як розрив завіси храму зробив одне відділення замість двох, так через смерть Ісуса відокремлення від божественної присутності було усунено, і ми «наближаємось до Бога». Припустімо, що завіса зі шкіни знята. Що потім? Так, мало бути лише одне довге відділення, яке містило свічник, стіл, жертовник кадила, ковчег і престол милості. Ось саме такий стан речей у Христі сьогодні. ЗАРАЗ НЕМАЄ ПОКРИ, що відокремлює царське священство від їхнього Царя-Священника; Жодної завіси, яка б відокремлювала Церкву від Бога. У єврейській шкіні Бог перебував зі Своїм народом, але це було у Святая Святих — поза завісою і приховано від очей. Але тепер Єгова живе в наметах або перебуває з нами. «Ми прийдемо до вас і зробимо в вас оселю», — сказав Ісус про Себе та Свого Батька. Немає потреби говорити: «Хто зійде на небо, щоб Христа знести згори?» бо Він з нами, посеред нас; як Він сказав: «Я з вами по всі дні аж до кінця світу». Небо спускається на землю. Святая Святих на самому піску пустелі! А Церква «сидить на небесах у Христі Ісусі»! Яке ж благословенне значення мають слова натхненного коментаря

до скинії: «Отож, маючи, браття, СМІЛІСТЬ УВІЙТИ ДО СВЯТИНИХ КРОВ'Ю ІСУСА, ДОРОГОЮ, ЯКУ ВІН ПРИСВЯТИВ ДЛЯ НАС, НОВОГО І ЖИВИЙ ШЛЯХ, ЧЕРЕЗ ПОКРИВУ, СОБСТВО СВОЮ ПЛОТЬ, і маючи великого Первосвященника над домом Божим: НАБЛИЖАЙМОСЯ з правдивим серцем у повноті віри, маючи серця окроплені від злого сумління та нашої; тіло омийти чистою водою». (Євр. 10:19-22.

РОЗДІЛ XVI

ВИСНОВОК

Підводячи цю невелику роботу до кінця, може бути добре підсумувати точки порівняння. Ми бачили, що єврейська система була тінню християнської системи. Мойсей був для ізраїльтян і скинії тим, чим є Христос для Свого народу і Церкви як інституції. Натхнені працівники скинії були прообразами натхнених апостолів Ісуса Христа; обидва працюють за ідеальним шаблоном, не покладаючись на власне розуміння. Добровільні пожертви для скинії свідчать про принцип добровільності, який пронизує всю релігію Христа. Матеріали, з яких була побудована скинія, говорили про божественну досконалість і дорожнечість усього, що належить до християнської системи. Подвір'я скинії вказувало на той факт, що існує межа, яку ми повинні пройти, відокремлюючи гордих і світських мудрих від смиренних і тих, хто навчається, щоб ми могли правильно розуміти речі Бога. Компактність і єдність скинії вказувала на гармонійність і єдність церкви. Покриття скинії нагадувало нам про людську та божественну природу Ісуса, про Його приниження та працю відкуплення; а також про шлях від зіпсованості й провини гріха до краси святості. Ми також дізналися з цих обкладинок, наскільки відмінною є Церква Бога, як її бачать сторонні люди, від того, якою вона виглядає для тих, хто служить у святих речах всередині. Мідний жертвник з його вогнем і великою різноманітністю жертвоприношень і приношень розповідав про покарання за гріх і про милостивий і рясний запас, який наш Бог зробив для повного усунення нашого осуду та провини кров'ю Христа, який є Агнець Божий, що несе на себе гріх світу. Умивальник між вітарем і скинією вказував на місце і мету хрещення по відношенню до грішників, які приходять до Христа і Його Церкви. Святе місце з його світильником, столом для хлібів представлених і жертвником для кадила було прообразом Церкви Ісуса, зібраної разом для поклоніння, дотримуючись «навчання апостолів і спілкування, ламання хліба і молитви». Свята Святих з її ковчегом, віком благодаті та чудовою шехіною символізувала святу присутність Бога — небесний стан разом із божественними атрибутами та прихованими цілями, престолом благодаті та «кров'ю окроплення». Первосвященик був прообразом Христа як нашого посередника, але цар-священик, Мелхіседек, приводиться, щоб доповнити прообраз, який повністю ілюструє нашого Великого Первосвященника на престолі Бога. І, нарешті, завіса, яка закривала найсвятіше від зору і проходила через неї раз на рік первосвященик із кров'ю спокути, була прообразом «плоті» Христа; що розрив завіси, коли Ісус помер, був божественним актом, який показав, що через жертву тіла Ісуса завіса, яка відділяла людину від Бога, була усунена; що врятовані тепер можуть не лише вірою бачити славу небесного стану, але також може сміливо наближатися і спілкуватися з Богом у Його святій присутності.

Нарешті, дозвольте мені серйозно запитати мого терплячого читача: ДЕ ВИ СТОЇТЕ? Невже благословенний Спаситель з усім, що до Нього належить, для вас ніщо? Стоїш здалека і байдужим поглядом дивишся на таємниці Божі? Якщо так, то скинія, яку поставив Господь, не має для вас принади. Її краса «схована від очей твоїх» твоєю власною гордістю; бо Бог лише «відкриває їх немовлятам». Але принаймні зверніть увагу на той дим, який згортається до неба від Божого святого жертовника всепалення. У ній розповідається про «вогонь, який ніколи не згасне», і про те, що Бог «ні в якому разі не може очистити винного», крім Христа.

Зверніть увагу на срібні корони, що підіймаються над завісою двору, — на ціну викупу народу. Подивіться на Того, Кого те срібло-викуп прообразувало.

І якщо твоє серце зворушене виглядом того страждаючого, скорботного, вмираючого, о, прийди зі своєю обтяженою душею — прийди таким, яким ти є — і прийми свого заступника, «Агнца Божого», і зроби визнання віри над Його милою головою; а потім прийди й запропонуй себе, в урочистому освяченні, щоб бути похованим разом із Христом через хрищення в смерть, щоб, як Він воскрес із мертвих, ти також міг воскреснути до нового й благословенного життя.

Знову ж таки, дозвольте мені запитати, шановний читачу, ДЕ ВИ СТОЇТЕ? Чи це як посвячений священник у skinії Нового Завіту? Озирніться навколо і подивіться на славу святині. Розгляньмо золотий свічник нової skinії — натхнене вчення апостолів Ісуса Христа. Подивіться на його красу; грійся в його ясному світлі, доки воно не освітить усю твою душу, і задовольняйся служінням Богові лише його керівництвом. Подумайте про «стіл гостинних хлібів» — дорогоцінні пам'ятки тіла й крові вашого дорогого Господа; і «не нехтуйте своїми зборами». Знову подумайте про той золотий жертовник фіміаму, коли його блідий дим тихо здіймається вгору, а його пахощі наповнюють святе місце; і нехай це приверне вас до ближчого спілкування з Богом у молитві. Тоді побач перед собою ковчег заповіту, віко милості, херувимів, Шехину! і знати правду, що «Бог з нами»¹ Його присутність наповнює святе місце. Цар у Його красі тут. Благодать, милосердя і правда тут. Рай тут. «Подумайте, нарешті, про апостола і первосвященника нашого віросповідання». Не перед престолом, просто як прохач, але «священник на своєму престолі», «високий і піднесений». «Наближаймося», ми дорогоцінні в Його очах. Бачите, наші імена на його грудях і плечах. Як дорогий йому Його народ! Як приємно це знати!

Нехай Бог дасть нам можливість бути вірними служителями в Його святині, щоб благословенний «передсмак божественної слави» міг завершитися повним і вічним плодом.

Пророцтва про Христа та їх виконання
Сучасна наука і християнська віра
д-р Хоулі О. Тейлор

У Старому Завіті є понад сотня пророцтв про Ісуса, але які були можливості зробити лише 25 передбачень про людину, яка мала народитися через багато років, і щоб ці передбачення справдилися?

Доктор Хоулі О. Тейлор дав таку відповідь: «Щодо цих п випадків подій, передбачених для ізраїльського Месії, який мав прийти, якщо шанси на успіх були рівними для кожного з них, тобто р (ймовірність) дорівнює п у у кожному випадку, тоді загальна ймовірність того, що всі п подій знайдуть своє виконання в одній людині, дорівнює $(1/2)^p$? Таким чином, буде лише один шанс на 2^p ? ці передбачені події справджуються, якби вони були лише здогадками. Тепер, поглянувши на ці пророцтва про Христа, виявляється, що не всі вони мають навіть шанс на успіх, оскільки в деяких випадках дуже малоймовірно, що подія взагалі може відбутися (як для дитина буде народжена без батька). трильйонів, якщо п дорівнює 25. (Сучасна наука і християнська віра, стор. 178). Навіть якщо виключити пророцтво про незаймане народження, число залишається астрономічно великим. Надто великий, щоб припустити, що це сталося випадково! Доктор Хоулі О. Тейлор; Сучасна наука і християнська віра С. 179-183.

Пророцтво	Де пророчено	Де виконано
З коліна Юди.	Буття 49:10	Луки 3:23-33
З царського роду Давида	Джер. 23:5	Метт 1:1
Народжена незайманою	Є. 7:14	Метт 1:18
Народився у Віфлеємі	Михей 5:2	Метт 2:1,2
Предтеча приготує дорогу	мал. 3:1	Марка 1:6,7
Він увійде до Єрусалиму верхи на ослі	Зах. 9:9	Метт 21:6,7
Він буде зраджений учнем	Зах. 13:6	Метт 26:49,50
Вказана ціна зради	Зах. 11:1,2	Метт 26:14,15
Гроші за зраду підлягають поверненню	Зах. 11:13	Метт 27:5,7
Його учні покинуть його	Зах. 13:7	Метт . 26:56
Лжесвідки звинуватять його	Psa. 35:11	Метт 26:59,60
Він буде страждати, знущатися	Є. 50:6	Метт 26:67
Він страждатиме мовчки	Є. 53:7	Метт 27:12-14
Він буде відшмаганий	Є. 53:5	Метт 27:26,29
Руки і ноги пробиті	Psa. 22:16	Луки 23:33
Причислили до злочинців	Є. 53:12	Марка 15:2
Для поділу одягу	Psa. 22:18	Івана 19:23,24

Запропонувати жовч і оцет	Psa. 69:21	Івана 19:28,29
Запропонувати жовч і оцет	Psa. 69:21	Івана 19:28,29
Жодних кісток, які можна зламати	Psa. 34:20	Іван 19:33
Він буде проколотий	Зах. 12:10	Іван 19
Натовп буде докоряти йому	Psa. 109:29	Метт 27:39
Темрява вдень сигналізує про розп'яття	Амоса 8:9	Метт 27:45
Бути похованим з багатими	Є. 53:9	Метт 27:57-60
Щоб воскреснути з мертвих!	Psa. 16:10	Метт 28:6
Піднятися	Psa. 68:18a	Луки 24:51

Герменевтика Д. Р. Дункана. Цинциннаті, стор. 395-99.

Пророцтво	Де пророчено	Де виконано
Він мав бути насінням жінки	Буття 3:15	Матвій 1:18
Він був би Сином Божим	Psa. 2:7	Луки 1:32-35
Він би подолав змія	Буття 3:15	Євр. 2:14
Насіння Авраама	Буття 12:1-3; 17:7; 22:18	гал. 3:16
Насіння Ісака	Буття 21:12	Євр. 11:18
Насіння Юди	Буття 49:10	Євр. 7:14
Насіння Давидове	Psa. 132:11; Джер. 23:5	Дії 13:23; Рим. 1:3
Час Його пришествя і смерті	Ден. 9:24-27	Луки 2:1
Народжена незайманою	Є. 7:14	Метт 1:18; Луки 2:7
Його звали Еммануїл	Є. 7:14	Метт 1:22-23
Народився у Віфлеємі Юдейському	мікрофон 5:2	Метт 2:1; Луки 2:4-6
Великі люди прийдуть і вклоняться Йому	Psa. 72:10-15	Метт 2:1-11
Дітей зарізали, щоб Його вбили	Джер. 31:15;	Метт 2:16-18
Введено Іваном Хрестителем	Є. 40:3; мал. 3:1	Метт 3:1-3; Луки 1:17
Був помазаний Святим Духом	Psa. 45:7; Є. 11:2; 41:1	Метт 3:16-17; Іван 3:34; Дії 10:38
Він був пророком, подібним до Мойсея	Повторення Закону 18:15- 18	Дії 3:20-22
Він був посланий як визволитель народу	Є. 41:1-3	Луки 4:16-21; Луки 4:43

Він є світлом для Завулону та Нефталима	Є. 9:1-3	Метт 4:12-16
Він приходить у храм і очищає його	Ведьма 2:7-9; мал. 3:1	Луки 19:45; Івана 2:13-16
Його бідність Іс. 53:2	Марка 6:3;	Луки 9:58
Він був лагідний і показний	Є. 42:1-2	Філ. 2:7-9
Його співчуття	Є. 40:11; 42:3	Метт 12:15-20; Євр. 4:15
Був без лукавства	Є. 53:9	Домашня тварина. 2:22
Велика ревність до дому Божого	Psa. 69:9	Іван 2:17
Він навчав, використовуючи притчі	Psa. 78:2	Метт 13:34-35
Він творив чудеса	Є. 35:5-6	Луки 7:18-23
Відкинутий Його братами	Psa. 69:8; Є. 53:3	Іван 1:11; Івана 7:5
Ненависний євреями	Psa. 59:4; Є. 49:7	Івана 15:24-25
Відкинуті своїми правителями	Psa. 118:22	Івана 7:48; Метт 21:4
Камінь спотикання і скеля спокуси	Є. 8:14	Рим. 9:32; 1 Пет. 2:8
. Зрадив друг	Psa. 41:9; 55:12-14	Івана 13:18-21
Покинутий Його учнями	Зах. 13:7	Метт 26:31-56
. Був проданий за тридцять срібняків	Зах. 11:12	Метт 26:15
На ці гроші купили гончарне поле	Зах. 11:13	Матв.27:7
Він був терплячим і мовчазним у всіх своїх стражданнях	Є. 53:7	Матв.26:63; 27:12-14
Вдарив по щоці	мікрофон 5:1	Метт 27:30
. Його страждання були сильними	Псалом 22:14-15	Луки 22:42-44
Був бичований і обплюваний	Psa. 35:15; Є. 1:6	Марка 14:65; Іван 19:1
Його обличчя було дуже зіпсоване	Є. 52:14; 53:3	Івана 19:1-5
Він постраждав, щоб зняти наші гріхи	Є. 53:4; Ден. 9:26	Матв.20:28; 26:28
Правителі, євреї та язичники, об'єднуються проти Нього, щоб убити Його	Psa. 2:1-4	Луки 23:12; Дії 4:27-28
Його простягли на хрест, а руки та ноги Його прибили до дерева	Є. 25:10-11; Psa. 22:16	Іван 19:18; 20-25

Ця агонія посилилася тим, що вони були зараховані до числа злодіїв	Є. 53:12	Марка 15:28
Вони дали Йому жовч і оцет	Psa. 69:21	Метт 27:39-44
Над ним жорстоко знущалися	Psa. 22:7-8; 35:15-21	Метт 27:39-44
Він страждав один; навіть присутність Батька була віддалена	Є. 63:1-3; Psa. 22:1	Метт 27:46
Вони розділили між собою Його одяг і кинули жереб на Його одяг	Psa. 22:18	Метт 27:35
Таким чином він став для нас прокляттям, ніс нашу ганьбу	Psa. 22:6; 79:7; 9:20	Рим. 15:3; Євр. 13:13; гал. 3:13
Він заступився за вбивць	Є. 53:12	Луки 23:24
Після смерті Його прокололи	Зах. 12:10	Івана 19:34-37
Але не зламав жодної кістки Його тіла	Пр. 12:46; Psa. 34:20	Івана 19:33-36
Його поховали з багатіями	Є. 53:9	Метт 27:57-60
Його тіло не бачило тління	Psa. 16:8-10	Дії 2:31
Він воскрес із мертвих третього дня, згідно зі Святим Письмом	Psa. 16:8-10	Луки 24:6; 24:31; 24:34
Він вознісся на небеса	Psa. 68:18; 24:7-9	Луки 24:51; Дії 1:9
Він став священиком за чином Мелхіседека, який був царем і священиком водночас	Psa. 110:4; Зах. 6:12-13	Євр. 5:5-6
Він отримав для Себе царство, що охоплює весь світ	Psa. 2:6; Ден. 2:44; 7:13-14;	Луки 1:32; Івана 18:33-37; Метт 28:18-19; Філ. 2:9-10
Його закон вийшов із Сіону і Його слово з Єрусалиму	Icaï 2:1-3; мікрофон 4:12	Луки 24:46-49; Дії 2:1-40
Іновірці повинні бути допущені до Його служіння	Є. 11:10; 42:1; Psa. 2:8	Іван 10:16; Дії 10:44-48; Рим. 15:9-12
Праведність Його правління	Є. 9:6-7; Psa. 45:6-7	Іван 5:30; Одкр.19:11

Висновок! Снує кілька висновків, які можна зробити з цього дослідження, навіть якщо відкинути деякі думки та тлумачення.

1. Бог реалізував план примирити людину з її колишніми стосунками з Ним після повстання людини. Цей план є центральною темою в Біблії. Закони та правила були дані, щоб дати людині зрозуміти, що будь-яка її невідповідна дія була неприємною Богові та вважалася

гріхом або порушенням Його закону. З Христом дії людини, пов'язані з дотриманням вимог і заборон, були змінені на дії, засновані на любові, дії від серця.

2. Багато авторів протягом тривалого періоду часу записували типи, тіні та пророцтва, усі вказуючи на особу Христа. Його жертва за гріх дозволила слухняній людині отримати прощення та зробити її праведною жертвою за гріх Христа.

3. Тіні та типи не були справжніми. Вони лише дали приховане уявлення про прощення та спокуту колись у майбутньому. Життя, смерть, поховання, воскресіння та вознесіння Ісуса, яке часто називають Євангелієм або Євангелієм Христа, є реальністю всіх образів і тіней. З довірою та послухом людина може отримати безкоштовний дар спасіння, зробивши поворот у житті, звернувшись до Бога з прощенням, будучи похованим у смерті Христа, зануренням у воду, яке найчастіше називають хрещенням, дозволяючи Богу воскресити його до нового духовного життя, очищеного. усіх минулих гріхів.

Джерела

Сучасна наука та християнська віра, стор. 179-183. Герменевтика Д. Р. Дункана.

Цинциннаті, стор. 395-99. Shadow and Substance - The Tabernacle, невідомий автор Біблійні типи та тіні, Марк Дунаган, Beaverton Church of Christ, Beaverton, Oregon Shadow of Heavenly Things by Joseph Pittman, Austral Publishing Co., Melbourne, Australia, 1893 The Unfolding Pattern by Ray C. Stedman , пастор біблійної церкви Peninsula в Пало-Альто, Каліфорнія.

Типологія, дослідження термінів Нового Завіту, невідомий
writerwikipedia.org/wiki/Prophecy

Міжнародний інститут пізнання Біблії

Курс 1 - Боже послання Як все тут потрапило? Людина, яка була Богом Христос - Божа Тайна Міфи про Бога Від життя до смерті - смертна людина Запланований викуп Послання Євангелія Курс 2 – Слухняність Христу Час до Христа Час Христа на Землі Час після Христа Кінець часу на Землі Час вирішувати Від смерті через хрест до життя Міфи про прощення Хрещення у Христа Курс 3 - Нове життя у Христі Королівство нерукотворне Слуги в королівстві Перші принципи Христа Вдови та інші потребуючі Духовне молоко Життя звільнене Міф про нещастя Послання з послань Поклоняйтеся Богу в душі та правді Дослідження для знавців Біблії Окреслена Біблія Узагальнена Біблія Типи і метафори	Курс 4 - Зростання у Христі Ісус з Назарету Життя Христа Об'єднані у Христі Міфи про біль Тіло, душа, дух – куди вони йдуть, коли ти помреш? Шлюб і розлучення Божа субота Створення до створення книги Буття Євреям Курс 5 – Дозрівання у Христі Уроки з хреста Божий процес відбудови Найкращі запитання, які коли-небудь ставили Життя Один для одного у Христі Жити максимально Обіцяє тепер і назавжди Справжні чоловіки — благочестиві чоловіки Чудові слова життя Курс 6 - Стати знавцем Біблії Тіні, типи та пророцтва Святий Дух Даніель Одкровення Ісуса Христа Мовчання Святого Письма Навчання та практики від 100 до 1500 рр. н.е Реформувати або відновити Складання та переклад Біблії Сучасні церковні практики– Святе Письмо чи Переказ? Генеалогія Ісуса - схема
---	---

Міжнародний інститут знання Біблії має посилання на інші мови на thebiblewayonline.com.